

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

KOMÜNİST

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkezi Yayın Organı

HAZİRAN 1979 / SAYI: 7

Yoldaşlar,

Merkez Komitemizin bu toplantısında Partimizdeki ve Uluslararası durumdaki gelişmeler ve görevlerle ilgili bir değerlendirme yapmak istiyoruz.

Bilindiği gibi 1. Konferansımız geçtiğimiz yılın şubat ayında toplanmıştır. Konferansımızın başarıyla sonuçlanıp, Partimizi önümüzdeki Kongreye kadar yönetme yetkisini MK (Merkez Komitesi) mıza vermesinden bu yana bir yılı aşkın bir süre geçti.

Partimiz açısından bu süre çok değerli derslerin olduğu zorlu bir yıl oldu. Her şeyden önce geçen bu süre MK'mızın birleşik disiplini altında geçen bir yıldır. Bu Partimiz açısından çok şey ifade etmektedir. Çünkü Partimiz ilk kurulduğu sıralarda kısa bir dönem böyle bir birleşik disiplin; Marksist-Leninist bir önderliğin disiplinini tanımıştı. Daha sonraki dönemde Parti yönetimini gaspeden "KK" (Koordinasyon Komitesi) hizibi M-L düşmanı bir faaliyet sürdürüyor; küçük burjuva revisizyonist bir hat temelinde Partimizin her alanda tasfiye için uğraşıyordu. Partimizin resmi M-L görüşleri temelinde proletarya ve emekçi yığınların sınıf mücadelesine önderlik etmeye çalışmıyor; kendi dar küçük burjuva kliğini örgütlemeyi planlıyordu.

Partimizin yeniden oluşturduğu merkezi yapısının yönetimi altında geçirdiği bu döneme işte yukarıda şartlardan geçerek ulaştık.

Yoldaşlar, bu bir yılı aşkın sürenin başlangıcı olan 1. Konferansımız "KK" hizibinin tasfiyeciliğine karşı gelişen mücadelenin sonucunda ortaya çıkan merkezsiz, bölgesel faaliyetlere son vermiş; Partimizin merkezi birleşik disiplini altındaki insasının ilk halkası olmuştur. Bu olay; yani, Partimizin yeniden merkezi bir yapıya kavuşturulan 1. Konferansımız, sadece bu yönüyle bile tarihi bir öneme sahiptir. Bununla birlikte Konferansımız kendisi sadece Partimize merkezi bir yapı kazandırmakla sınırlanmamıştır. 1. Konferansımız, Partimizin özeleştirisini kabul etmiş, bir tüzük ortaya çıkarmış; Partimizin çalışmalarına yön veren anlayışları belirlemiştir. Partimiz gerek ülke içindeki gerekse uluslararası alanda oportunist karargahları bombalayabilmek için Marksizm-Leninizm silahıyla donanmıştır. Oportünizmin her türüne karşı kararlı bir tavır takınmıştır. 1. Konferansımızın önemi ve değeri burada yatmaktadır. Bu değer, Partimizin gün geçtikçe gelişip güçlenmesini sağlayan dünya ve ülke gerçeklerini tahlili üzerinde yükselen Marksist-Leninist siyasetimizden; buna yön veren Proletarya ideolojisini savunmamızdan gelmektedir. Bugün bir çok küçük burjuva tekkelerle karşı karşıyayız. Ama sınıf mücadelesinin gelişimi, bunları daha da küçük parçalara ayırmakta, sonunda silip süpürmektedir.

Çünkü onların aralarındaki birliğin temeli, Marksizm-Leninizm düşmanı ideolojilerden oluşmuştur. Bu yüzden Marksizm-Leninizm adına hiçbir mevzide duramamakta; sürekli parçalanıp ufalanmaktadırlar. Buna karşılık Partimizin 1. Konferansını hemen ertesinden başlamak üzere merkezi insasını derinleştirme, gelişme sürecini yaşamaktadır. Bu süreç durmamakta; tersine buna yeterli bir önderlik yapamadığımız halde sürekli lehimize doğru gelişmektedir. İşte bunun sebebi 1. Konferansımızın kof Marksizm-Leninizm aleyhtarı düşünceler temelinde değil, Partimizin Marksist-Leninist ideolojisi ve resmi tezlerinin daha da derinleştirilmesi temelinde toparlanmış olmasında yatmaktadır.

Yoldaşlar, Partimiz açısından böylesi önemli bir dönemin başlangıcı olan Konferansımızın Partimizde çeşitli etkiler yaratması kaçınılmazdı. Nitekim Partimizin 1. Konferansının ardından Partimizin yeniden kazandığı merkezi yapıya karşı bir çok yerde eski statükoyu koruma temelinde; merkezi yapıdan yoksun olduğumuz dönemde bir çok yetkiyi elinde toplamış olan küçük burjuva unsurların direnişleriyle karşılaştık. Bunlar ellerindeki toparladıkları "sınırsız" yetkinin alınmasında paniğe kapılan; geçmiş çalışmalarının niteliği açığa çıkınca yüzlerindeki "komünist" maskesinin düşeceğini bilen küçük burjuva unsurların direnişlerini temsil ediyordu. Masala Partimizin birlik ve beraberliğinin yeniden oluşturulmasına karşı ilk direniş YHF * -* "Yeni Hizipçi Faaliyet"- adlı bir küçük burjuva hizipten gelmişti. Bu hizip faaliyetinin en önemli yanı "Partimizin merkezileşmesi engelleniyor" gerekçesi altında tam da Konferansımızın toplandığı bir sırada ortaya çıkması idi. Biz bütün bunların kaynağı olan kariyerizm ve hizipcilik illetini çeşitli yönleriyle "Partimizin tarihi hiziplere karşı mücadele tarihidir" adlı broşürde genişçe ele aldık. Bu broşür Partimizin tecrübelerini özetliyordu. Hepimiz bu dersleri dikkate almalı, Parti aleyhtarlığının hangi temelde neye karşı geliştiğini doğru bir şekilde tespit etmeli, öğrenmeliyiz.

Bu olaylar bize bir yandan partiyi konu hakkında eğitirken diğer yandan Parti içi denetim sistemini daha da güçlendirmenin ne denli önemli olduğunu göstermektedir.

Yoldaşlar,

Partimizin 1. Konferansı ülkemizdeki siyasi çevreler arasında da derin bir etki yarattı. Uzun bir süre “KK” hizibinin marifetiyle merkezi yapıdan yoksun halimizden güç alarak Partimize karşı akıl almaz iftira ve karalama yolunu seçen oportunist grupların bir bölümü bu gelişme karşısında uzun bir dönem suskun kaldılar.

“KK” hizipçileri ise, onların etkisinde kalarak hizipçiliğin ve Parti düşmanlığının safına geçen birçok dürüst unsuru etkileyebilmek; onların Partimize yönelmesini önlemek için çeşitli manevralara girişti. Partimizin “Marksist-Leninist”liğinden, KAYPAKKAYA yoldaşımızın “Komünist”liğinden dam vurmaya başladı. Ama hepimizin gördüğü gibi tüm bunlar Parçalanmalarını önlemeye yetmedi. Partimizin gelişmesinin etkisin önce onlar arasında bir gruplaşmayı ve daha sonra bunların önemli bir bölümünün Parti saflarına kazanılması ile sonuçlandı.

Yoldaşlar,

Bu konuda birçok başarılarımız olduğu; birçok dürüst unsuru kazandığımız bütünüyle doğrudur. Ama bizim yapmamız gerek tespiti bununla sınırlamak yanlıştır. Hepimiz Partimize olan yönelimi, buna merkezi bir önderlik yaparak toparlayamadığımızı tespit etmeliyiz. Bazı bölgelerde Partimize önemli katılmalar oldu. Ama bizler buna önderlik ederek, oportunist gruplar içindeki çözülme sürecini hızlandırıcı bir rol oynayamadık. Katılmalar daha çok genel mücadelemizin bir sonucu olarak kendiliğinden ya da yoldaşlarımızın yaptığı tek tek çalışmalar sonucu oldu. Bu durum hala sınıf mücadelesindeki tayin edici rolümüzün çok gerilerinde olduğumuzu; hala kazanmamız gerek önderlik fonksiyonun oldukça gerilerinde olduğumuzu ve gelişmeler karşısında daha çok kendiliğindenci bir yol izlediğimizi göstermektedir.

Ama bütün eksikliklerimize rağmen ülke içinde oportünizme-revizyonizme karşı yürüttüğümü mücadeleler meyvelerini verme başlamıştır. Geçirdiğimiz bu bir yıllık süre içinde Partimiz sadece ülke içinde değil, uluslararası planda da üzerinde düzen görevleri yerine getirmeye çalışmıştır. Bu süre genç ve tecrübesiz olan Partimiz için çok değerli derslerle doludur.

Herşeyden önce uluslararası ilişkilerde Partimiz, Konferansımızda kabul edilen kararlardan ve açıkca belirlenmiş olan ilkelerden sapmamıştır. Otorite arama hastalığına karşı çıkmış, kardeş Komünist Partiler arasındaki ilişki sorununa M-L ilkelerle yaklaşmıştır. Partimizin bu kararlı ve tavizsiz politikası ve çok oportunist çevrenin gürlütüsü ile karşılaşmıştır.

Mesela bizim Marksist-Leninist olarak gördüğümüz Parti ve hareketlerle ilişki kurma isteğimiz birçokları tarafından Partimizin “cezalandırılması” gerektiği şekilde kavradı. KPD/ML (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist) ismi Partimize “ajan-provokatör” demeye kadar ileri vardırıdı.

Mesela Partimizin “Üç dünya teorisi” ne karşı köklü bir mücadele açılması yolunda yaptığı çağrı her türeyen yeni oportünizme karşı ilk baştan bu yana yaptığı uyarısı; Mao Zedung yoldaş hakkında takındığı tavır uluslararası planda çeşitli partiler tarafından düşmaca karşılandı. Bütün bunlar Partimizin uluslararası planda tecrit edilme, yalnız bırakılma şeklindeki politikalara yol açtı.

Ama bunlar Partimizi ne korkutmuş ne yıldırıştır. Biz Komünistler doğru bildiğimiz Marksizm-Leninizm yolda yürüyarak AMLP (Avusturya Maksist-Leninist Parti) ile ortak bir açıklama yaptı. AMLP ile yaptığımız ortak açıklama Marksizm-Leninizme samimiyetle inanmış, hatalarını tespit etme eğilimindeki Komünist Partiler ve hareketler arasında dern bir etki yaratmıştır. Şimdi görevimiz başlatılmış bu mücadeleyi ilkeler dorğultusunda sürdürmek; oportünizme ağır darbeler indirmek; yerle bir etmektir.

Yoldaşlar,

Bugün dünyamız önemli gelişmelere sahne olmaktadır. Bizler bu gelişmeri doğur bir şekilde değerlendirme, gelişmelerin Partimize yüklediği görevleri bulup, çıkarmak zorundayız.

1978 yılı ve 1979 birinci yarısında özellikle iki bölge, Ortadoğu ve Uzak Asya’da önemli gelişmeler oldu. Ortadoğu’da en çok dikkati çeken iki gelişme İran’daki olaylar ve Mısır-İsrail anlaşmasıdır.

İran’da, Amerikan emperyalizminin ve Batı’daki emperyalist devletlerin bölgedeki en “Sağlam kalelerinden biri” olan faşist şah rejimi, halkın ayaklanması sonucu, büyük bir gürlütü ile çöktü.

Ne Batı’daki emperyalistler, ne de sosyal-emperyalistler İran’da böyle bir gelişmeyi beklemiyorlardı. İran’daki faşist şah rejimi, bölgenin en güçlü, en istikrarlı rejimi olarak değerlendiriliyordu. Amerikan emperyalizminin temsilcisi Başkan Carter’in şah devrilmeden altı ay önce verdiği demeçlerde takındığı tavır; Rus sosyal-emperyalistlerinin şah devrilene kadar, şah’a karşı açık tavır takınmaması, Batı Avrupa

emperyalist basın- Radyo-Televizyon yorumları bunu açıkça kanıtlamaktadır. Şah rejiminin sonunun görüldüğü, kitle hareketlerinin artık önü alınamaz hale geldiği 1978 sonu, 1979 başında emperyalist- sosyal-emperyalist çevrelerce de görülmeye başlandı. Bu dönemde bile özellikle Batı'lı emperyalistler besleyip, büyüttükleri İran ordusunun hareketi kanla bastıracağını umud ediyorlardı. Fakat bir yandan da yavaş yavaş yeni uşaklar aramaya da başlamışlardı. Bu yarışta en avantajlı olanlar, İran'daki kitle hareketi içinde tartışmasız yönlendirici olan Humeyni'ye siyasi iltica vermiş olan Fransız emperyalistleri idi. Nitekim Humeyni, verdiği demeçlerde, Batı Avrupa'daki emperyalist devletlere çatmaktan özellikler kaçınıyor, Fransız emperyalistlerinden ise övgü ile söz ediyordu. Rus sosyal-emperyalistleri de Humeyni hareketi içinde taraftar-uşak kazannabilmek için yoğun çabalara giriştiler. Rus sosyal emperyalizminin ülkedeki 5. kolu durumunda bulunan Tudeh Parti'si Humeyni'nin baş destekçilerinde biri haline geldi. Amerikan emperyalistleri ise uşakları şah devrildikten sonra önce şahpur Bahtıya aracılığı ile durumu kurtarmaya çalıştılar. O da olmayınca, yeni kurulacak rejimle anlaşma yollarını kapamamak için "İran'daki olaylar bu ülkenin iç işidir. Yeni rejimi tanıyıp-tanınamak diye bir sonunumuz yoktur. Biz hükümetleri değil, devletleri tanırız. İran'da diplomatik ilişkileri hiçbir zaman kesmedik" yollu bir tavır takındılar. Amerikan emperyalistleri, bir yandan bugünkü rejimle ilişkiler kurup geliştirmeye çalışırken, diğer yandan İran'daki milli temeldeki çelişimlerden de yararlanarak, bugünkü rejimi baskı altında tutmaya çalışmaktadırlar ve çalışacaklardır. Aynı şeyi Rus sosyal-emperyalistleri ve diğer emperyalistler de denemektedirler. Görünen, bugün Rus sosyal-emperyalistlerinin uşaklarının, ülkede Amerikan emperyalistlerinin tecrit-teşhir olmuşluğundan yararlanarak, Humeyni hareketini destekleyip, bu hareket içindeki gelişmeye çalışmaları; Amerikan emperyalistlerinin şu sıra devre dışı kalmış olmasıdır. Gelişen yerel, etnik hareketler İsrail üzerinden Amerikan emperyalistleri tarafından kışkırtılır görülmektedir. Bu hareketlerin başını SAVAK ajanları tarafından çekilmesi (eğer veriler doğru ise) bunun açık kanıtlarından biridir. Haraketlerin fazla hazırlıklı olmaması, iyi örgütlenmiş olmaması ise, Amerikan emperyalizminin bugünkü amacının İran'ı bölmek değil, yalnızca bugünkü rejimi baskı altına alarak, kendi ve Batı'daki emperyalistlere bağlı tutmat istemesidir.

İran'daki devrim hareketi esas olarak halkın faşist şah rejimine karşı duyduğu nefretin kitle hareketine dönüşmesi sonucunda ortaya çıkan, kendiliğinden bir harakettir. Hareket için komünstlerin önderliğinden kesinlikle söz edilemez. Önderlik, halkın özellikle küçük, orta esnafın ve köylülüğün tutucu görüşlerini kendi potasında eriten dinci liderlerin elindedir. Önderliğin sınıfsal dayanağı esas olarak milli burjuvazinin feodalizmle uzlaşan; emperyalizmle uzlaşmaya hazır sağ kanadıdır. Bunların ideolojisi feodalgerici bir ideolojidir. Halk hareketi kendiliğinden emperyalizmin halka, ülkeye getirdiği felaketleri görüp-yaşadığından, emperyalizme karşı yönelmiştir. Feodal görünümlü Milli burjuvazinin sağ kesimin temsilcisi olan önderlik, emperyalizme dinci düşüncelerle karşı çıkmaktadır. Halkın anti-emperyalist duygu ve düşünceleri, devrimci ve komünist bir önderlik olmadığından dinci liderler tarafından, ustalıkla din potasında eritilebilmiş, anti-emperyalist hareket bunun sonucunda milli burjuvazinin sağ kesiminin temsilcisi dinci lider önderliğinde gelişmiştir.

Hareketin önderliği içinde yer alan milli burjuvazinin sol kesimi ve küçük burjuvazi harekete damgasını vuramamıştır.

Bugün dinci liderlerin önünde üç yol vardır:

- Ya emperyalizme teslim olacak, hali hareketinin tüm kazanımları fazla uzun olmayan bir süreç içinde yeniden emperyalistlere teslim edilecektir. En güçlü ihtimal budur. Olayların gelişmesi bu yöndedir. Bugünkü Bazergan hükümeti, Batı'lı emperyalistlerle anlaşmanın yollarını aramakta, hükümetin denetimi dışında hareket eden bazı dinci ve küçük burjuva devrimcisi grupları işleri zorlaştırdığı için eleştirmektedir.
  - Ya halk hareketi milli burjuvazinin sağ kanadının önderliğini asıp ilerleyecektir. Bu yönde de belirtiler vardır. Kadınların feodal önderliğe karşı giriştikleri protestolar bu yöndeki atılımlardandır.
  - Ya da mevcut önderlik, emperyalist sosyal-emperyalistlere direnmesi halinde, onların girişimleri sonucu yerini, emperyalizmin uşağı kompradorlara feodallere bırakmak zorunda kalacaktır.
- Elbette bu ihtimaller önümüzdeki kısa dönem içinde geçerli olan ihtimallerdir. Uzun vadede başarıya ulaşacak olan İran proletaryası ve emekçi halk kitleleri olacaktır. İran'daki devrim hareketi bize şu gerçekleri göstermiştir:

- Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler gördükleri kadar güçlü değillerdir. Onlar dışardan bakıldığında yenilmez ve her şeye kadir görünmektedirler. Ama gerçekte halkların isyanı karşısında aciz ve güçsüzdürler. Ortadoğu'da emperyalizmin en sağlam kalelerinden biri; en istikrarlı rejim olarak görülen faşist şah rejiminin devrilmesi bunu açıkça göstermiştir.

- Faşist şah rejiminin büyük bir gürültü ile devrilmesi, bu devrilme karşısında emperyalistleri ve sosyal-emperyalistlerin şaşkınlığın ve acizliği; her hareketin emperyalistlerin denetiminde geliştiğini vaaz eden ultra emperyalizmin teorilerine ağır bir darbe indirmiştir. “Üç Dünya Teorisi” de her gelişmenin ardında “Amerikan dayısı”nı, “Rus ayısı”nı aramaktadır. İran’daki gelişme “üç dünyacı”ları da hazırlıksız yakalamıştır. Hua Kuao-Feng’in şah devrilmeden az önce yaptığı İran ziyareti, bu teorinin pratikteki iflas bayrağının önemli örneklerinden biridir.
- İran’daki devrim hareketi bir kez daha, Komünist önderliğin gerekliliğini ortaya koymuş ve devrimin subjektif etkenlerinin, objektif etkenlerin, çok gerisinden geldiğini göstermiştir.
- İran’daki devrim hareketi, dinin feodalizmin henüz tasfiye edilmediği ülkelerde ne büyük bir etkisi olduğunu, nasıl büyük bir toplumsal güce dönüşebildiğini göstermiştir. İdeolojik alanda dinin etkisinin kırılması görevini, komünistlerin önüne bir görev koymuştur.
- İran’daki devrim hareketi, bize de bir kere daha dünyadaki gelişmeleri somut olarak incelememiz gerektiğini, Marksizm-Leninizm’in somut durumun somut tahlili olduğunu göstermiştir. Aslında İran’daki gelişmeler, emperyalistleri olduğu kadar biz komünistleri de hazırlıksız yakalamıştır. Hareketin bunca hızlı yükselmesi, bizim de beklemediğimiz bir olaydı. Bunda açıktır ki, İran’da durumu doğru tahlil edebilen bir Marksist-Leninist partinin yokluğu çok önemli bir rol oynamaktadır. Ama biz de, dinin bunca büyük bir rol oynayacağına, kitlelerin dinci liderlerin peşinde böylesine sürüklenebileceğine ihtimal vermiyorduk.

İran’da gelişen olaylar bölge açısından da şu sonuçları doğurdu:

İran’daki devrim hareketi, güdük anti-emperyalist bir nitelik taşıyordu. Bu hareket geçici olarak bölgede emperyalizmin özellikle de Amerikan emperyalizminin çıkarlarına bir darbe vurdu. (Petrol üretimi ve ihracı durdu. Bu, üretimleri geniş çapta petrole ihtiyaç duyan emperyalist güçleri zor durumda bıraktı. Ayrıca bu hareket emperyalistlerin zayıflığını da göstermesi açısından emperyalistlere zarar verdi. Emperyalistlerin ellerinde büyük petrol stokları olduğundan, İran’da üretim ve ihracını kısa süre durması her ne kadar emperyalistlere maddi yönden çok ağır bir zarar vermemiş olsa da, uzundönemde izin veremeyecekleri bir durumdur.)

- Amerikan emperyalistleri bölgedeki en “sağlam” dayanaklarından birini, en sadık köpeklerinden birini yitirdiler. İran’da, yeniden eskisi kadar sağlam bir dayanak bulmaları hemen hemen imkansız hale geldi. Bu Amerikan emperyalistlerini bölgedeki diğer ülkelerde gelişebilecek devrimci hareketlere karşı daha duyarlı hale getirdi. Amerikan emperyalistleri, iç ve dış çelişmelerle kaynaklı, çok uluslu devletlerden oluşan, istikrarın olmadığı bu bölgede, hakim olduğu diğer ülkelerde hakimiyetini korumak için elinden geleni yapacaktır. İran’daki gelişmeler gerek emperyalistler gerek sosyal-emperyalistler açısından Türkiye’nin önemini artırmıştır.

İran’da gelişen olaylar, Ortadoğu’nun gerek ekonomik açıdan gerek siyasi iktidarlar açısından dünyanın en istikrarsız bölgelerden biri olduğunu, bir barut fıçısı olduğunu bir kez daha göstermiştir. Bu bölgedeki tüm devletlerin kendi içinde milli mesele gündemdedir. Bölgedeki tüm devletler istisnasız, çok uluslu veya en azından milli azınlıklara sahip devletleri kullanabilmesi için uygun bir ortam yaratmaktadır. Bölgede milli hareketler, Marksist-Leninist bir önderlik bölgenin hiçbir yerinde kendini kabul ettiremediği için, esas olarak feodal-burjuva önderlik altında olmakta; emperyalistler bu hareketleri kolayca kontrol altına alabilmektedir. Bütün emperyalist ve sosyal-emperyalistler güçler, bölgede hakimiyet dalaşmasında işlerine geldiği zaman, milli hareketleri de kullanma hazırlığı içindedir ve bugünden kullanmaktadır.

- Türkiye’nin emperyalistler açısından büyüyen önemi, Türkiye üzerindeki emperyalist ve sosyal emperyalist dalaşmayı da giderek daha da yoğunlaştırmaktadır. Emperyalistler arası bu çelişmeler, Türkiye’deki komprador burjuva ve toprak ağası kliklerine de, nispeten bağımsız görünebilme fırsatı vermekte, emperyalizmin uşağı hakim sınıflar, ekonomik yönden çok kötü bir durumda olmalarına rağmen, efendileri ile pazarlıkta belli bir hareket serbestisine sahip olabilmektedir. Bu, bugünkü hükümete, “kendi kaynaklarımıza dayanarak kalkınma”, “biz büyük devletiz” palavraları atma imkanı yaratmaktadır. “İMF”ye, “çok uluslu şirketlere”, “Dış güçlere” boyun eğmeme palavraları bugünlerde ayyuka çıkmaktadır. Emperyalist boyunduruk her geçen gün biraz daha ağırlaşırken, hakim sınıf temsilcileri bunu halka “bağımsızlaşıyoruz” şeklinde yutturmaya çalışmaktadır.
- Amerikan emperyalistleri, bölgede, İran’ı geçici olarak kaybettikten sonra; Suudi Arabistan’a, Kuveyt’e bütün gücüyle yüklenmiştir. Ayrıca Mısır’ı da kesinlikle ele geçirmiş, İsrail-Mısır anlaşmasını yaptırarak bölgede, dengenin Rus sosyal-emperyalistleri lehine gelişmesini şimdilik engellemiştir.
- Amerikan emperyalistleri ve Batılı emperyalistler şimdi, bölgede kendi istedikleri “huzur” ve “istikrarı” sağlamak için, Türkiye-Yunanistan arasındaki çelişmeleri de yumuşatmak ve kendi istekleri

doğrultusunda çözmek zorundadır. Kıbrıs ve Ege deniz sahaları konusundaki bu çelişmeler, Batı'lı emperyalistlerin istediği doğrultuda çözülmezse, bu sorunları Batı'lı emperyalistleri bölgede zayıflatacak potansiyele sahiptir.

- Ortadoğu'da bir diğer önemli gelişme kuşkusuz bu yıl içinde yapılan Mısır-İsrail barış anlaşmasıdır. Bu anlaşma öncelikle, Amerikan emperyalizminin Mısır'ı kesinlikle denetimi altına aldığı açık bir belirtisidir. Bu denetim anlaşmanın karşılığı olarak yapılacak "yardım"larla daha da kesinleşecektir. Böylece, bir zamanlar Rus sosyal-emperyalizminin denetiminde olan Mısır'da ABD emperyalistleri bir zafer kazanmışlardır. Mısır, ABD emperyalizmine yanaşmayı, diğer Arap ülkelerinden tecrit olma pahasına yapmıştır. Anlaşmaya karşı diğer bütün Arap ülkeleri ve Filistin Kurtuluş Örgütü, şimdilik birleşmiş gibi görünmektedir. Ama bu birleşme görüntüdür. Nitekim, Kuveyt ve Suudi Arabistan, alınan ekonomik boykot kararına uymayacaklarını açıklamıştır. (Uysalar bile gerçekte değişen bir şey olmaz. Çünkü, Mısır gereksinme duyduğu maddeleri bu arada petrolü, çeşitli kanallar üzerinden, Amerika'dan alacaktır) ABD'nin planı, Gaza bölgesindeki Filistin'lilere "özerklik" verilmesini öngörmektedir. Bu mini bir Filistin devletine doğru ve Filistin Kurtuluş Hareketinin tasfiyesine doğru atılmış somut bir adımdır. Filistin Kurtuluş Hareketinin tasfiyesi yönünde atılan bir başka önemli adım; Lübnan'ın Güney'inde faşist Falanj tarafından kurulan sahte devlettir. Bu kukla "devlet" gerçekte siyonist İsrail'in Güney Lübnan'daki bir uzantısı ve devamından başka bir şey değildir. İsrail'in Güney Lübnan'ı işgali anlamına gelmektedir.

Amerikan emperyalizminin, Mısır'a kesin hakimiyeti ardında yapılan Mısır-İsrail anlaşması, Mısır'daki hakim sınıfların Arap kitleler önünde "hain" damgasını yemesini beraberinde getirmiş; Kuveyt Suudi Arabistan dışındaki diğer Arap ülkelerinin hakim sınıfları kitlelerden tecrit olmamak için anlaşmaya karşı çıkmak zorunda kalmışlardır. Onlar sınıf nitelikleri gereği, şimdi sırtlarını bir başka emperyalist güce dayayacaklardır. Bu konuda Rus sosyal-emperyalistleri, gerici Arap rejimlerine kendini sadık dost olarak tavsiye etmektedirler. Aynı şey Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) için de geçerlidir. FKÖ'nün gerici yöneticileri, Rus sosyal-emperyalizmine yanaşmaktadırlar.

Bütün bunlar önümüzdeki dönemde, Filistin'de yeni gelişmeler olacağına, Filistin sorununun emperyalistler arası hegemonya dalaşmasında çok önemli bir rol oynayacağına habercisidir.

Ortadoğu bölgesi milli, dini, sınıf çelişmelerinin çok yoğun ve karmaşık iç içe girdiği bölgedir. İran ve Filistin dışında da bölgede her yer için kaynamaktadır. Türkiye'de hakim sınıflar birbirini yemekte, sıkıyönetimle ayakta durmaktadır. Kıbrıs sorunu da çözülmemiş bir sorundur. Ege sorunu da öyle. Türkiye'de Kürt milli hareketi kıpırdanış içindedir. Irak-Suriye'de de Kürt milli hareketi bu devletlerin "Bütünlüğü"nü tehdit etmektedir. Arap yarımadasında Güney-Kuzey Yemen savaş içinde bulunmaktadır. Kuveyt Suudi Arabistan'daki hakim sınıfları, İran'daki şah devrilince, paniğe kapılmış durumdadır. Afganistan'da iç savaş sürmektedir. Pakistan'da iç savaş ortamı vardır. Bütün ülkelerde din ve şövenizm hakim sınıflar tarafından uyutmak için afyon olarak kullanılmaktadır. Milli çelişmeler temelinde gelişen hareketler, emperyalist müdahale için çok uygun bir ortam yaratmaktadır.

Bütün bunlar önümüze şu görevleri getirip koymaktadır:

- Marksizm-Leninizmin kitleler arasında yayılması için tüm gücümüzle çalışmalıyız.
- Bunun için, Marksizm-Leninizmi kitleler içinde yaymak, kitleleri örgütlemek için, sağlam Komünist bir teşkilata ihtiyaç vardır. Bu komünist teşkilatın insasını vargüçle omuzlamalıyız.
- Kitlelere önderlik edebilmek istiyorsak, kitlelere önderlik edebilecek seviyeye gelmeliyiz. Bunun için siyasi çalışmaya, içe dönük çalışmaya ağırlık vermeliyiz.

İdeolojik alanda şöven milliyetçiliğinin halk içindeki etkisini kırmak için vargücümüzle mücadele etmeliyiz. Emperyalistlerin milli hareketleri kullanma ihtimalini gözönünde bulundurmalı, Milli meseleye gereken önemi vermeli, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını her şart altında savunurken, ezen ulus şövenizmine ve ezilen ulusun milliyetçiliğine karşı ideolojik ve pratik mücadele yürütmeliyiz.

- Dinin halk içindeki gerici, yozlaştırıcı, uyutucu etkisini kırabilmek için yoğun bir ideolojik mücadele vermeliyiz. Dinin "ilericiliği" safsatalarını yerle bir etmeliyiz.
- Bütün bu konularda öncelikle kadroların, üyelerin ve sempatizanların kafasını açmalıyız. Eğer bunu yapamazsak, yine olayları geriden izlemek zorunda kalacağımıza kimsenin kuskusu olmamalıdır.

1978 yılı Uzak Doğu'da ilginç, ibret verici gelişmelere sahne oldu. Önce Vietnam "sosyalist"(!) Cumhuriyeti Kamboçya'ya saldırdı. "Proleter enternasyonalizmi" adına yapılan bu saldırı, gerçekte Kamboçya halkına ve Kamboçya devrimine karşı girişilmiş, gerici karşı devrimci bir saldırı idi. Bu saldırı sonunda, Kamboçya'da meşru Pol Pot yönetimi devrildi. Yerine Vietnam'a kesinlikle bağlı bir kukla yönetim kuruldu. Pol Pot önderliğinde Kızıl Kmerler, yeniden çete savaşına başladılar. Bu kez Fransız emperyalistlerine, Amerikan emperyalistlerine ve yerli uşaklarına karşı değil, güya "sosyalist" Vietnam işgalcilerine ve onun kuklalarına karşı.

Bu olay, devrimciliğe ilk adımlarını, Vietman, Laos ve Kamboçya halklarının Amerikan emperyalistlerine karşı yürüttüğü yiğit mücadeleyi destekleme gösterileri içinde atan bir çok anti-emperyalisti şaşırttı. Düş kırıklığına uğrattı. Öyle ya, işte Amerikan emperyalizmine karşı omuz omuz direnen iki halk da şimdi "birbirini yiyordu". Sovyetler Birliği'nden sonra Çin de sapsımsı vs. Yani devrimin, sosyalizmin zafer kazanması imkansızdı. Yozlaşma kaçınılmazdı. Meseleye böyle yaklaşanlar, ilk bakışta haklı gibi görülebilirler. Ama sorunların derinliğine indiğimizde onların haklı olmadığını görürüz. Yozlaşmanın nasıl olduğuna bakarsak, nedenlerini bulup çıkarırsak, yozlaşmalardan öğrenirsek o zaman yozlaşma kaçınılmaz bir olay, kader olmaktan çıkar.

Vietnam İşçi Partisi (VİP) in gelişmesini incelediğimizde, bu parti içinde revizyonizme karşı tutarlı bir mücadele verilmediğini görürüz. VİP, Kruşçef revizyonizmine karşı başlatılan mücadele en uç noktaya vardığı dönemde bile; revizyonizme karşı açık tavır almamış; bizde Mihri Belli, Doğu Perincek gibi revizyonistlerin Ho Şi Minh tavrı diye adlandırdıkları tavrı takınmıştır. Nedir Ho Şi Minh tavrı? Ho Şi Minh tavrı, modern revizyonizme, ona karşı olan güçler arasındaki mücadelede taraf tutmama tavrıdır.

Merkezciliktir. Merkezilik revizyonizmin en tehlikeli çeşitlerinden biridir. Biz bu tavrı doğru olarak değerlendirirsek, o zaman Vietnam'ın gelişmesi bizi şaşırtmazdı. VİP daha Amerikan emperyalizmine karşı mücadele içinde geniş çapta modern revizyonizmden etkilenmiş bir parti idi. Rus sosyal-emperyalistleri, Vietnam'daki Marksist-Leninist'lerin ve devrimcilerin modern revizyonizme karşı uzlaşıcı bir tavır takınmasından yararlanarak, VİP içinde kendilerine bağımlı güçlü bir kanat oluşturdular. Bunlar Güney Vietnam da kurtarıldıktan sonra, parti içinde hakimiyetlerini perçinlediler. VİP 4. Kongresi (1976) bu yönde bir dönüm noktası oldu. Vietnam giderek Rus sosyal-emperyalizminin bir yarı sömürgesi oldu. Vietnam devriminin bu gelişimi, bütün komünistlere ders olmalıdır. Vietnam, bugün Uzakdoğu'da, Rus sosyal-emperyalizminin bir ileri karakolu durumundadır. Kendisi de bölgede bir bölgesel büyük güç olma peşinde koşmaktadır.

Kamboçya'daki rejim için (Pol Pot rejimi) Batılı emperyalist basında ve sosyal-emperyalist basında birçok korku hikayeleri anlatıldı. Bu rejimin "ilk çağ komünizmi" uyguladığı, milyonlarca rejim düşmanını katlettiği, vs. anlatıldı. Emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin bunca ağır suçlamalar yapması için, Pol Pot rejiminin bunların canını gerçekten yakmış olması gerekir. Gerçekte, 1975'de emperyalistlerin elindeki son kent de kurtarıldıktan sonra, iktidarı tümü ile ele geçiren devrimci rejim, radikal bir yön tuttu. Tüm emperyalistleri ülkede kovdu. Emperyalistlerin yerine talip olan Rus sosyal-emperyalistleri de umduklarını bulamadılar. Ülke kapılarını Çin Halk Cumhuriyeti dışında tüm dış dünyaya kapadı. Para ekonomisi kaldırıldı. Büyük şehirler boşaltıldı. Büyük bir tarım seferberliği başlatıldı. Ülkenin temel sorunu olan açlık sorunu öncelikle çözüldü. Bütün ülkede geniş çapta komünler kuruldu. Kapitalist ekonominin zaten fazla gelişmiş olmaması sonucu, para ekonomisinin tasfiyesi büyük bir zorluk yaratmadı. Dışta, ÇHC ile geliştirilen ilişkiler de Mao'nun ölümü ve 4 Polit Büro üyesinin tasfiyesinden sonra yavaşladı. Çete karşı-devrimcilere karşı devrimci şiddet uygulandı. Milli burjuvazi de kontrol altına alındı. (Norodom Sihanuk bunların temsilcisi idi) Bütün bunlar emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin Pol Pot rejimine alçakça saldırması için yeterli sebeptir. Ama Pol Pot rejiminde, ya da daha doğrusu Kamboçya Komünist Partisinin de önemli hataları olduğu ortadadır. Bizim tespit edebildiğimiz hatalar şunlardır:

- Kamboçya Komünist Partisi, onyıllarca "Kızıl Kmerler" adlı cephe örgütünün ardında gizlenmiş, KKP'nin varlığından Kamboçya halkı iktidar ele geçirildikten sonra haberdar olmuştur. KKP bu tavrı ile, "Partisiz devrim" anlayışının yaygınlaşmasında önemli rol oynamıştır.
- KKP, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı başlatılan ideolojik mücadelede, "Üç Dünya Teorisi"ne karşı tavır almamıştır. Tam tersine bazı resmi görüşmelerde "Üç Dünya Teorisi"nden yana tavır takınmışlardır.
- Pol Pot 1976 yılında yaptığı bir konuşmada, Kamboçya devriminin özelliklerinden olan iktidarı ele geçirir geçirmez para ekonomisinin tasfiyesi, şehirlerin bütünüyle boşaltılması gibi önlemleri genelleştirmekte ve sosyalizm için tek yol olarak göstermektedir.

Bütün bunlar ve KKP'nin birçok temel konuda görüşlerinin ne olduğunun bilinmemesi, bu partiye M-L bir parti denip-denemeyeceği sorunu gündeme getirmektedir. Bizce bu partinin birçok temel konuda görüşünün ne olduğunu bilinmeden, bu partiye ML denmesi doğru değildir. Her halukarda, bu partinin "faşist bir parti" (AEP böyle değerlendiriyor. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler de öyle) olmadığı, devrimci bir parti olduğu, Pol Pot rejiminin de anti-emperyalist ve devrimci bir rejim olduğu açıktır. Vietnam'ın Kamboçya'ya saldırısı, işte bu yüzden karşı devrimin devrime bir saldırısıdır.

Bilindiği gibi Vietnam, Kamboçya'ya saldırdıktan kısa bir süre sonra, ÇHC'de Vietnam'a karşı kendi deyimini ile bir "cezalandırma saldırısına" girişti. Dün Vietnam'ın Kamboçya'ya saldırısını, proleter enternasyonalist bir davranış olarak niteleyen Rus sosyal-emperyalizminin kiralık kalemleri, bu kez Çin'in Vietnam'a saldırısı karşısında ayaklandılar. Devlet bağımsızlığı vs. gibi konular birden akıllarına geldi. Vietnam'ın Kamboçya'ya saldırısını şiddetle kınayan "Üç Dünyacı" uşaklar ise, Çin'in Vietnam'a karşı saldırısı karşısında nerdeyse zil takıp oynayacaklardı. Savaşı biz komünistleri belli siyasetlerin devami olarak görürüz. Vietnam'ın Çin'in "sınırlı" saldırısı karşısında vereceği savaş, Vietnam yöneticileri tarafından istediği kadar "bağımsızlık savaşı" olarak adlandırılıp, gerçekte gerici nitelikte bir savaştı. Vietnam'ın Rus sosyal-emperyalizminin uşağı revizyonist yöneticilerinin karşı devrimci siyasetlerinin bir devamı idi. Çin yönünden de savaş, gerici, karşı devrimci, "üç dünyacı" modern revizyonist Çin yöneticilerinin gerici saldırgan siyasetlerinin bir devamı idi. Karşı-devrimci idi. Vietnam- Kamboçya savaşında haklı olan taraf, devrimci olan Kamboçya tarafı idi. Bu savaşta tüm devrimcilerin görevi, Vietnam saldırganlarına karşı Kamboçya halkını ve Pol Pot rejimini, Demokratik Kamboçya'nın devlet bağımsızlığını desteklemektir. Buna karşı Çin-Vietnam çatısında haklı yan yoktu. Savaş iki yönlü gerici karşı devrimci bir savaştı. Bu savaşta devrimcilerin görevi, kendi cephelerinde bozgunculuk yapmak, Vietnam'lı devrimcilerin görevi işgale karşı mücadeleyi, Rus sosyal-emperyalizminin ülke içindeki uşakları olan revizyonist yöneticilere karşı mücadele ile birleştirmek; tüm dünya devrimcilerinin görevi de, Vietnam ve Çin'li devrimcileri, karşı-devrimci yöneticilere karşı desteklemektir.

Çin Halk Cumhuriyeti yöneticileri, Vietnam'a karşı giriştikleri saldırı ile, Vietnam'a bir ders vermek amacıyla olduklarını söylüyorlardı. Gerçekten de amaçları bu idi. Amaçları, Vietnam'a, deyim yerindeyse haddini bildirmek, Vietnam-Çin sınırındaki Vietnam birliklerini yok etmek (özellikle Çin'e yönelik füze depolarını), Vietnam'ı zayıflatmaktır. Çin'li karşı-devrimci yöneticiler, Vietnam'a, Vietnam ile Rus sosyal-emperyalizmi arasında karşılıklı askeri destek anlaşması olduğunu bilerek, yani Rus sosyal-emperyalizminin Çin'e saldırmasını göze alarak yani bölgesel çatışmanın genişlemesini göze alarak girdi. Çin'li revizyonist yöneticilerin şefi Teng Hsiao Ping, saldırıdan önce yaptığı ABD gezisinde, Vietnam'a saldıracaklarını açıkça ortaya koymuş, bu konuda ABD'nin onayını almıştı. Amerikan emperyalistleri Hindistan'da Rus sosyal-emperyalizminin yayılmasını engellemek için; Çin Halk Cumhuriyetini kullanma konusunda tereddüt etmediler. Çin'in Vietnam'a saldırısı; Amerikan emperyalizminin siyaseti ile tam bir uyum içinde idi. Çin Halk Cumhuriyeti Vietnam'a saldırısı ile, savaş kışkırtıcıları safına girdi. Çin Halk Cumhuriyeti'nin karşı-devrimci yöneticileri, bugün kendi deyimleri ile "Rus ayısı"na karşı herkesle birleşmeye hazırdır. Pratikte de NATO ülkeleri, öncelikle de Amerikan emperyalistleri, Batı Alman emperyalistleri ve Japon emperyalistleri ile çok sıkı ilişkiler içindedir. ÇHC bugün sosyal emperyalist bir ülke değildir. Bir "süper güç" hiç değildir. Ama bu onu bir emperyalist büyük güç olmayı düşlemekten, bunun için çalışmaktan alıkoymamaktadır. ÇHC şimdilik batıda büyük emperyalist güçlerin, Uzakdoğu'daki bir müttefiki olarak, bir bölgesel "büyük güç" olma yönünde ilerlemektedir. Gelişme yönü, bizzat kendisinin, emperyalist büyük güçlere bağımlı hale gelmesi, bir yarı-sömürge ülke durumuna girmesi yönündedir. Bu tabii ki, onun çevredeki daha küçük devletleri kendine bağımlı kılmasını ve sömürmesini engellemez.

Uzakdoğu'da, pek çok kişinin kafasını karıştıran bu gelişmeler ibret vericidir. Marksizm-Leninizm'den her sapmanın halklar için ne büyük felaketler getirdiği, bugün Uzak Asya'daki gelişmeler de; ÇHC'nin ve Vietnam'ın gelişmesinde kendini açıkça göstermektedir.

Uzakdoğu'da gelişen olaylar, aynı zamanda bize bir kere daha, Marksist-Leninist gözükken bir çok partinin hala burjuva milliyetçiliği illetinde de kurtulamadığını göstermiştir. Vietnam'ın Kamboçya'ya saldırısında da, Çin'in Vietnam'a saldırısında da burjuva milliyetçiliği önemli rol oynamıştır. Burjuva milliyetçiliğine karşı mücadele, bu milliyetçilik ne kılıkta ortaya çıkarsa çıksın, komünistlerin temel görevlerinden biridir. Görünen odur ki, kitleler proleter enternasyonalizminden çok milliyetçe görüşlere yakındır ve milliyetçilik temelinde kitleleri harekete geçirmek, proleter enternasyonalist düşünceleri kitleler içinde yerleştirmekten çok daha kolaydır. Eğer sosyalizmin, komünizm davasının zafer kazanmasını istiyorsak, o zaman burjuva milliyetçiliğinin hem devrimciler arasındaki, hem de kitleler içinde etkisini mutlaka kırmalıyız. Üye ve taraftarlarımızı ve kitleleri proleter enternasyonalizmi ruhu ile eğitmeliyiz.

Yoldaşlar,

Afrika'da önemli gelişmelere sahne oluyor, Afrika boynunuzda çeşitli devletler içinde ve arasında milli çelişmelerden kaynaklanan çelişmeler sürüyor. Tüm emperyalistler ve sosyal-emperyalistler bu çelişmelerden yararlanmaya çabalyorlar. Etyopya ile Somali arasında geçen yıl savaşa dönüşen çelişmeler, yine bir savaş şeklindeki çatışmanın tohumlarını bağrında taşıyor. Etyopya'daki rejim sosyal faşist nitelikte ve Etyopya bugün kesinlikle Rus sosyal-emperyalizminin denetimindedir. Buna karşılık, 1977 ye dek Rus sosyal-emperyalizminin sağlam kalesi gözüyle bakılan Somali, batılı emperyalistlere yanaşmış durumda. Etyopya'nin içinde bugünkü rejime karşı geniş bir direniş var. Ayrıca Eritre halkı da Etyopya'ya karşı milli kurtuluş mücadelesi yürütüyor. Eritre topraklarının önemli bir bölümü kurtarılmış durumda. Hareket içinde iki cephe var: Kendini Marksist-Leninist olarak gören, EPLF önceleri Sovyetler Birliği tarafından destekleniyordu. Daha sonra, SB, Etyopya'da hakim duruma geldikten sonra, EPLF-SB bağları koptu. Bu teşkilat bugün tüm emperyalistler karşısında bağımsız tavra sahip çizgi izliyor. Diğer teşkilat ELF ise, batılı emperyalistlerin denetiminde. Kendilerine bunlar da sosyalist demelerine rağmen bunların sosyalistlikle ilgileri, sosyalizme olan düşmanlıklarıdır. Bu bölgede tüm emperyalistler duruma göre, devletleri ve milli kurtuluş hareketlerini kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye çalışmaktadırlar.

Kuzey Afrika'daki Libya ve Cezayir'de ise Rus sosyal-emperyalizminin etkinliği oldukça fazladır. Bu etkinlik önümüzdeki dönemde daha da artma eğilimi göstermektedir.

Buna karşılık Fas, batılı emperyalistlerin, öncelikle de Amerikan emperyalizmin denetimindedir. Fas-Cezayir arasında, eskiden İspanyol sömürgesi olan Batı Sahraya hakim olmak için bir dalaşma sürmektedir. Batı Sahra'da milli kurtuluş hareketi yürüten Fretilin nüfus yoğunluğu çok düşük olan geniş alanlarda hakimdir. Cezayir üzerinden Rus sosyal-emperyalizmi tarafından desteklenmektedir.

Orta Afrika'da, Uganda'da desteği bu rejimi kurtaramamıştır. Rejim esas olarak, Tanzanya saldırısı sonunda çökmüştür. Yeni kurulan rejim ilk işi olarak Batılı emperyalistlerle arayı düzeltme sorununu ele almıştır. Bölgedeki bütün devletler, hala aşiret dönemini yaşıyan çok sayıda topluluktan oluşmaktadır. Bu topluluklar arasında devlete hakim olma çatışması sürmekte, emperyalistler ve sosyal-emperyalistler bu çelişmeleri çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır.

Angola Mozambik ve Gine-Bissau'daki gelişmeler ise açık değildir. Her halukârda son dönemde bu ülkelerde Rus sosyal-emperyalizminin etkinliğinin zayıfladığını gözlemlemek mümkündür. Bu cümleden olarak Çin basınında Mozambik üzerinde çıkan övgü dolu yazılar dikkat????

Zaire'ye batılı emperyalistler, öncelikle Fransız emperyalistleri Belçika'lılar iyice yerleşmiş durumdadır. Ancak bu ülkedeki istikrar da geçicidir. Saba bölgesi çok yoğun bir faşist baskı ile zorla elde tutulma durumundadır.

Güney Afrika'da, Azanya, Zimbab ve Namibia da beyaz azınlık rejimleri, taktik değiştirerek uzlaşmaya hazır siyahlara belli sınırlı haklar verme yolunu tutmuşlardır. Bölgede kurtuluş mücadelesi yürüten çeşitli örgütler, emperyalistlerle her an uzlaşmaya hazır nitelikte örgütlerdir.

Latin Amerika'ya gelince..

Latin Amerika'da yaygın olan devrimci hareket 1970 başlarına kadar, Castrist-Gueverist bir çizgide idi. Bu çizginin yenilgiye uğramasından sonra; ve şili'deki faşist darbeden sonra kıtada devrimci hareket bir duraklama, gerileme dönemine girdi. Bugün Latin Amerika'daki rejimler, Arjantin ve Nikaragua dışında nispi bir istikrar içinde görülüyor. Arjantin yapı olarak Türkiye'ye oldukça benziyor. Orda da kitleleri ırkçı milliyetçilik potasında eriten bir ideoloji, Peronizm (Türkiye'deki Kemalizm'e benzer) var. Sol, 1970 lere kadar herkes gibi hep Peronizm adına konuşmuştur. Bunun bir sebebi de aslında komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ideolojisi olan Peronizmi, çeşitli sol grupların "milli ve küçük burjuvazinin" akımı olarak değerlendirmeleridir. Tıpkı ülkemiz de küçük burjuva ve orta burjuva akımların Kemalizmi değerlendirmeleri gibi. Ülkede var olan istikrarsızlık da Türkiye'dekine benziyor. Her gün siyasi cinayetler işleniyor, binlerce devrimci zindanlara dolduruluyor. Faşist diktatörlüğün halk üzerindeki zulmü her geçen gün daha çok artıyor. Marksizm-Leninizme yakın olan akım ise halkın muhalefetini kendi potasında eritecek güce sahip değil. Buna rağmen kendilerini çok abartan tavırları var. Ayrıca tıpkı diğerleri gibi, bunlar da Peronizmde "ilericilik" aramaktadırlar

Yoldaşlar,

Bugün hiç kuşkusuz önemli gelişmeleri olan ülkeler arasında emperyalistleri de ele alabiliriz. Bugün emperyalist ülkeler, ekonomik açıdan yükselme eğilimi gösteren bir bunalım içindedir. En ileri emperyalist

ülkelerde bile üretim kapasitesi tam olarak kullanılmamaktadır. Çeşitli emperyalist ülkelerde derinliği değişik olan buhranı, tüm ülkelerde hissetmek mümkündür. Buhranın en belirgin göstergeleri, artan enflasyon hızı, artan işsizlik oranı, düşen üretim hızı artışıdır. Özellikle gençlik arasında işsizlik giderek yaygınlaşmakta, tüm emperyalist ülkelerde bunlar önemli sorunlar yaratmaktadır.

Emperyalist ülkelerdeki bu gelişmeler emekçiler arasında hoşnutsuzluk yaratmakta ve bu gelişmektedir. Ve bu, yer yer de eylemle dönüşmektedir. Ancak; grev, direniş, yürüyüş şeklindeki eylemler çok iyi işleyen hükümet-sendika-patron üçlüsünün işbirliği sonucu, reformcu talepleri aşmamakta, burjuvazi tarafından kolaylıkla kontrol altına tutulabilmektedir. Bu, bu ülkelerde küçük burjuva devrimcilerini, umutsuzluğa, kitleleri inançsızlığa itmekte ve iyi örgütlenmiş küçük gruplar, “oligarşiye karşı”, “öncü savaş” a atılmaktadır. Çok iyi örgütlenmiş olan burjuva devletine karşı bu küçük grupların başarı şansı yoktur. Devrimci potansiyel bu gruplar tarafından önemli ölçüde çar çur edilmektedir. Burjuvazi bilinçli olarak bu gruplara karşı halkı kışkırtmakta, “terörizme” karşı mücadele adına, iç faşistleşmeyi adım adım ilerletmektedir. Ç faşistleşmenin en hızlı ilerlediği emperyalist ülkelerin başında Federal Almanya gelmektedir. Ülke her vatandaşın, her hareketinin kesin denetim altında bulundurulduğu bir polis devleti olma yolundadır. Daha bugünden Batı Almanya’da, mesela öğrenciliği sırasında bir yürüyüşe katılmış olan bir genç, daha sonra işe alınırken, bu yürüyüşe neden katıldığının hesabını vermek zorundadır. Devlet hizmetine girmesi ise (Batı Almanya’da çalışabilir nüfusun yaklaşık %25’i devlet hizmetinde çalışmaktadır) hemen hemen imkansızdır. Ç işçi sınıfı hareketi içinde sendika ağalarına karşı bir kıpırdanış olmakla birlikte bu henüz çok sınırlıdır.

Diğer yandan emperyalist ülkelerin hemen tümünde son dönemde atom enerji santrallerine karşı demokratik bir hareket, şimdilik burjuvazinin kontrolünde olmasına rağmen, içinde devrimci potansiyel taşımakta, emekçilerin önemli bir bölümünü birleştirebilmektedir. Önümüzdeki dönemde bu konuda gelişen hareket, emperyalist ülkelerde hakim sınıfların önemli sorunlarından biri olacaktır.

Emperyalist ülkelerde gözlemlenen bir diğer gelişme, istisnasız tüm emperyalist ülkelerde ideolojik alanda militarizmin ve ırkçı-milliyetçiliğin yaygınlaştırılması, ekonomide ise savaş sanayine ağırlık verilmesidir. Emperyalist güçler, özellikle emperyalist büyük güçler hummalı bir şekilde savaş hazırlığı içindedir. Emperyalist büyük güçlerin “savunma”(!) bütçelerine ayrılan değerler, her yıl artmaktadır. Batılı emperyalistler sürekli, NATO-VARŞOVA silah dengesinin, NATO aleyhine olduğunu yayararak, silahlanma için kamuoyu yaratmaya çabalamaktadır. Aynı şeyi VARŞOVA pakti üyeleri ise ters yönde uygulamaktadır.

Emperyalist ülkelerde iç faşistleşme ile dışa karşı saldırganlık kol kola gitmektedir. Rus sosyal-emperyalistlerinin dış saldırganlıklarına örnekler vermeye gerek yoktur. Çünkü bunların dünyanın her yanında burunlarını sokmadığı bir mesele kalmamıştır. Ama son dönemde, dünya hegemonyası için dalaşanların yalnızca bunlar olmadığı, Batı Alman emperyalistlerinin, Fransız emperyalistlerinin de kendi sınırları dışında askeri harekate hazır olduğu görülmüştür. Batı Alman “sınır koruma” muhafızlarının Mogadişu’da yaptıkları uçak baskını, bütün dünyaya Batı Almanya’nın sınırının nerde başladığını göstermiştir. Fransız-Belçika parasütçülerinin Saba’ya yaptıkları indirme ise, bunların hiç de bazılarının iddia ettiği gibi, “barışçı” emperyalistler olmadığını göstermiştir. Aynı çapta askeri potansiyele İngiliz emperyalizmi ve Japon emperyalizmi de sahiptir.

Batılı emperyalistlerle arasındaki dalaşma, bunların bizzat kendi etki alanlarını da karşılıklı etkileme şeklinde sürmektedir. Özellikle Orta Avrupa, Batılı emperyalistlerle sosyal-emperyalistler arasında hegemonya dalaşmasının bir başarısı olarak yoğun bir ideolojik mücadeleye sahne olmaktadır. Bu ideolojik mücadelede, “üç dünyacı” modern revizyonistler de, Batılı emperyalistlere destek olmaktadır. Batılı emperyalistlerin başlattığı sahte “insan hakları” kampanyası, Doğu Avrupa ülkelerinde önemli bir yankı uyandırmış ve sosyal-emperyalistleri zor bir durumda bırakmıştır. Sosyal-emperyalist kampa dahil Doğu Avrupa ülkelerinde halk derin bir hoşnutsuzluk içindedir. Batıyı alternatif olarak görmektedir. Doğu Avrupa ülkelerinde Batı hayranlığı halk içinde, özellikle gençler içinde gittikçe daha çok yaygınlaşmaktadır. Bu hayranlık sosyal faşist baskı yöntemlerinde en küçük bir zaaf görülürse patlamaya dönüşecek olan bir potansiyele sahiptir. Ancak batılı emperyalistler de, bugün böyle bir patlamayı henüz istememektedirler. Böyle bir patlamanın doğurabileceği sorunlar, kendileri de istikrarsızlık içinde yüzen batılı emperyalistleri de korkutmaktadır.

Emperyalist kamp içinde dünya hegemonyası dalaşması gün geçtikçe kızışmaktadır. Bu hegemonya dalaşmasında başı çeken iki güç kuşkusuz Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmidir. Bunlar, diğer emperyalist güçleri kendi etraflarında birleştirmiş görünmektedirler. Ancak, özellikle batıda, Amerikan emperyalizmi ile diğer emperyalist büyük güçler olan Batı Alman, İngiliz, Fransız, Japon emperyalizmi arasındaki rekabet de büyümektedir. Özellikle B. Alman emperyalizmi bugün Amerikan emperyalizminin

batıdaki en büyük rakibi durumundadır. Batı Avrupa'da emperyalist güçler, AET içinde birleşmeye çalışmaktadır. Ancak AET içinde hakim olma konusunda da Fransız-İngiliz-Alman emperyalistleri arasında büyük bir dalaşma vardır. Ekonomik yönden diğer ikisine göre daha zayıf olan İngiliz emperyalizmi Amerikan emperyalizmine daha sıkı dayanmakta, AET'de, özellikle B. Almanya'nın egemenliğini önlemek için çabalamaktadır. AET kendi içinde birçok çelişmeyi barındıran bir birliktir. Gerçek bir Avrupa Birliği emperyalizm şartlarında ancak bir emperyalist gücün hakimiyetinde bir birlik olabilir. Bu da diğer emperyalist güçlerin bu hakimiyeti kabul etmesini (etmek zorunda kalmasını) gerektirir. Böyle bir durumun savaş olmadan gerçekleşmesi imkansızdır. Avrupa Birliği, bu yüzden ortakların birbirini yediği, yanyana geldiği zaman ise güzel nutuklar attığı bir birlik olma niteliğini koruyacaktır. Bu birlik içinde en etkin güç kuşkusuz Batı Amlan emperyalizmi olacaktır.

Yoldaşlar, Dünya üzerindeki mevcut objektir durum kısaca böyledir. Subjektif duruma gelince...

Bugün dünyaya "sol", "sosyalist", "komünist" olarak adlandırılan kesim içinde hakim olan kesinlikle revizyonizmdir. Bugün modern revizyonizm birçok alt dallara ayrılan üç ana çizgide toplanmıştır.

- Kruşçef/Brejnev tipi modern revizyonistler.. ya da "Ortodoks Moskovacılar": Temelleri SBKP 20. Kongresinde atılan, 22. Parti Kongresinde geliştirilen, daha sonra Brejnev'in katkıları ile son şeklini alan, bu tip modern revizyonizmin ortaya çıktığı tezler şunlardır:
- "Emperyalizm şartlarında... emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğu tezi yanlıştır" (Rapor. Alm. s.43)
- "Fransa ve İngiltere gibi Sovyetler Birliği de Avrupa'da yeni bir savaşın çıkmasına karşıdır, ve bunu engelleyecektir" (karar s.168)
- "Son 10 yıl içinde 1,2 milyar insan sömürge ve yarı-sömürge bağımlılıktan kurtulmuştur... Halk Çin'i ve bağımsız Hindistan Cumhuriyeti büyük güçler arasına girmiştir." (rapor s. 24)
- "Artık işçi sınıfı parlamentoda istikrarlı bir çoğunluğu ile geçirme, ve parlamentoyu halkın iradesinin aracı haline getirebilir." (Rapor s. 46)
- "Sosyalist devletlerin dış siyasetinin temeli, barış içinde bir arada yaşamadır." (s. 38)
- "Artık, Marksizmin teorisinin ekonomik yönü... esas yön haline gelmiştir" (Karar s. 151)
- "Sosyal demokrasi ile karşılıklı suçlamalara son verilmeli ortak noktalar bulunarak yakınlaşma sağlanmalıdır." (Rapor s.22)

Bu tezler dışında, Yugoslavya'nın sosyalist bir devlet olduğu, Yugoslavya'ya haksızlık yapılmış olduğu, Stalin'in kişiye tapmayı geliştirdiği, bir "manyak", "cani", "katil" olduğu da 20. Parti Kongresinin Marksizme-Leninizme katkıları (!) olarak tarihe geçmiştir.

Daha sonra bu tezler iyice geliştirilmiştir. Son olarak da bu tezlere, Brejnev tarafından "sınırlı egemenlik" teorisi eklenmiştir.

Bugün Sovyetler Birliği'nde ve tüm Doğu Avrupa ülkelerinde hakim olan modern revizyonizm, bu tip modern revizyonizmdir. Kruşçef/Brejnev tipi modern revizyonizm, bugün sosyal emperyalizmin özellikle Rus sosyal-emperyalizminin ideolojisidir. Bu ideoloji hemen her ülkede var olan ve gerçekten ajan fonksiyonu olan partiler tarafından da yayılmaktadır. Ülkemizde T"K"P bu ideolojinin ana partisidir. Batıda Rus sosyal-emperyalizminin açık propagandasını yapan modern revizyonist partiler güçlü değildir. En güçlü oldukları yer, Portekiz'dir. Orda da var olan modern revizyonist parti, son seçimlerde, "bağımsız" olduğunu belirtmek zorunda kalmış, buna rağmen %10 civarında oy toplayabilmiştir.

Doğu bloku içinde de, Kruşçef/Brejnev tipi modern revizyonimini savunmasına rağmen, Moskova'ya bağımlılığı reddetme eğilimleri gelişmektedir. Bunun en açık örneği Romanya'dır.

Uzakdoğu'da Vietnam İşçi Partisi, SBKP'in bir uzantısı gibi hareket etmektedir. Latin Amerika'da bu tip modern revizyonistlerin önemli bir gücü yoktur. Afrika'da kurtuluş hareketleri içinde güç kazanmaya çabalamaktadırlar. Bir bütün olarak ele alındığında, Kruşçef/Brejnev tipi modern revizyonizmin yaygın olduğu, ancak son dönemde güç kaybetmeye başladığı görülür. Bu tip modern revizyonistler, özellikle legal kuruluşlar ve devlet kuruluşları içinde yerleşerek, "kaleyi içten fethetme" yolu ile çalışmaktadırlar. İşlerine geldiği zaman, darbe dahil her metodu kullanmaktadırlar.

“AVRUPA KOMÜNİZMİ”

Kruşçef/Brejnev tipi modern revizyonizmin son dönemde gerilemesinde “Avrupa Komünizmi” denen modern revizyonist akım önemli bir rol oynamıştır.

“Avrupa Komünizmi” denen akım, Leninizmi açıkça reddetmekte, Leninizmi Marksizmden bir sapma olarak değerlendirmektedir. Bu akım teorisyenlerine göre, Sovyetler Birliği’ndeki sosyalizm, “geri bir tarım ülkesi”, “asyai despot” bir ülkeye uygundur. Batıda bu olamaz. “Avrupa Komünizmi”ni savunan modern revizyonist partiler, sosyal demokrat nitelikte partilerdir. Emperyalist ülkelerde, emperyalist burjuvazinin bir kesiminin siyasi temsilciliğini; bizim gibi ülkelerde ise reformist milli burjuvaziye temsil etmektedirler. Bu akımın en önemli partileri Fransa Komünist Parsisi (KPF), İtalya Komünist Partisi (KPI) ve İspanya Komünist Parsisi’dir. Aralarında bazı ufak ayrılıklar olsa da, bu partiler yukarıda özetlenen temel ideolojik çizgide birleşmektedir. KPF içindeki güç dengesi bakımından, henüz Sovyetler Birliği’ne karşı kesin bir tavır almamıştır. Ama eğilimi kesin tavır alma yönündedir. Ülkemizde “Sosyalist Devrim Partisi” (SDP) ve TİP içinden tasfiye edilen bir grup “Avrupa Komünizmi”nin sözcülüğünü yapmaktadır. “Avrupa Komünizmi” özellikle küçük burjuva aydın çevreler içinde yayılması muhtemel bir akımdır.

“ÜÇ DÜNYA”CI MODERN REVİZYONİZM:

Kruşçef tipi modern revizyonizme karşı mücadele eden güçlerin kendi içlerindeki ideolojik mücadelenin tatil edilmesi sonucu ortaya çıkan ve gelişen bu tip modern revizyonizm, bugün Çin Halk Cumhuriyetinde kesin hakim durumdadır. Uzak Doğu’daki tüm partiler (Çaru Mazlumdarıcı Hindistan Komünist Partisi-Marksist/Leninist hariç) “üç dünya”cı olmuştur. Açıkça kendi ülkesinin hakim sınıflarının kuyruğuna takılmanın propagandasını yapmaktadır. “Üç dünya teorisi” kesinlikle karşı devrimci bir teodir. Ancak hala “üç dünya teorisi”ni savunan devrimciler de vardır. Çünkü “üç dünya teorisi” ideolojik yönden henüz yeterince teşhir ve tecrit olmamıştır. Ülkemizde “üç dünya”cı akımın başını karşı devrimci Aydınlık çekmektedir. Batı Avrupa’da “üç dünya”cı akım güçlü değildir. Afrika’da ve Latin Amerika’da da gücü Kruşçef tipi modern revizyonizmden azdır.

Marksizm-Leninizm’den sapma teşkil eden bu üç ana akımın yanında bu akımlara tepki olarak doğan ve birçok teorik konularda bu akımlardan etkilenen “sol” sapma akımlar vardır. Bu akımların en yaygını Castrit-Guevarist maceracı çizgidir. Trockizm ile Kruşçef tipi modern revizyonizmin karmaşası olan bu akım, modern revizyonizmin- “suni denge”-“üçüncü bunalım dönemi”-“emperyalist yeni bir paylaşım savaşının imkansızlığı” gibi tezlerini aynen savunmaktadır. Eylem çizgisi olarak işe iyi eğitilmiş küçük silahlı grupların,” oligarşi ile öncü savaşını” savunmaktadır. Bu gruplar genellikle, ya doğrudan ya da dolaylı olarak emperyalistler ve sosyal emperyalistler tarafından kullanılma durumuna düşmektedir.

Bu akımın devlet iktidarını ele geçirmesi halinde nereye varacağını somut örneği Küba’dır. Küba bugün kesinlikle Rus sosyal-emperyalizminin denetiminde bir yarı-sömürge durumundadır. Küba ordusu proleter enternasyonalizmi adına Rus sosyal-emperyalizminin paralı askerliğini yapmaktadır. Bunun dışında varolan bir diğer sapma, yeniden moda olan Trockizm’dir. Esas olarak “4. Enternasyonal” içinde birleşen, her biri ayrı telden çalan 35 fraksiyondan oluşan bu akım, özellikle küçük burjuva aydın çevrelerde rağbet bulmaktadır. Bunlar Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti’ni “dejenere olmuş işçi devleti” olarak değerlendirmekte, dejenerasyonun sebebinin, aynı “Avrupa Komünistleri” gibi, Leninist örgütlenme ilkelerinde, bürokratlaşmada bulmaktadırlar. Alternatifleri var olan düzenin demokratlaştırılması için mücadeledir. Bu akımın özellikle bugünkü dönemde, Marksizme-Leninizme inançsızlık, yılgnlık temelinde gelişmesi, güç kazanması mümkündür.

Yoldaşlar,

Bugünkü uluslararası Marksist-Leninist hareketin gücü ise sınırlıdır. Hepimizin bildiği gibi, bu akım içerisinde yer alan parti ve gruplar arasında da son dönemlerde Mao Zedung üzerine başlatılan tartışma ile yeni bir saflaşmanın başlatıldığı görülmektedir. Mao Zedung’un tartışmaya açılması, bu akım içerisinde yeni bir ayrışmanın başlangıcını oluşturmuştur.

Bu sorunla ilgili olarak AEP ve diğer bazı parti ve gruplar “Çin Halk Cumhuriyeti hiçbir zaman sosyalist olmamıştır”, “Mao Zedung bir Marksist-Leninist değil, bir burjuva demokrat devrimcidir” “Çin Komünist Partisi hiçbir zaman Marksist-Leninist parti olmamıştır” şeklinde tezler ve buna dayalı olan görüşler savunmaktadırlar. Buna karşılık bu görüşleri kabul etmeyen bazı parti ve gruplar da vardır.

Arnavutluk Emek Partisi’nin sıraladığımız tezlerini KPD/ML (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist) ve onun dışında İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist, Fransa’da ERPCF adlı grup

paylaşmaktadırlar. Portekiz Komünist Partisi (Yeniden İnşa)nın bu konuda tavrı henüz belli değildir. İtalyan Komünist Partisi/Marksist-Leninist içinde ise bu konuda yoğun bir tartışma olduğu bilinmektedir. Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist henüz kesin bir tavır takınmamıştır. Ama eğilimi Mao Zedung'u savunmak yönündedir. İngiltere, İrlanda-Kanada ve Amerika'da Arnavutluk Emek Partisi'nin görüşlerini savunan ve kurucuları aynı kişi olan tekke niteliğinde birer parti var. Latin Amerika'daki partilerden Şili DKP, Kolombiya Komünist Partisi, Venezuela Komünist Partisi Mao Zedung'u savunur bir tavır takınmaktadırlar. Brezilya Komünist Partisi'nin ve Arjantin Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in tavrı ise henüz belli değildir. Bütün bu sözünü ettiğimiz partiler, kendi ülkelerinde (İspanya, Portekiz, Brezilya dışında) önemli bir güç teşkil etmiyorlar.

Ortadoğu'da ise AEP'nin bu görüşlerini savunan ve AEP ile kardeş parti olan İspanya'daki Köylüleri Komünist Partisi var. Bunun dışında Halkın Kurtuluşu ve Demrimci Halkın Yolu da ülkemizde "yüzde yüz Arnavutlukçu" olmak için yarışıyorlar. Devrimci Proletarya da aynı yarışta yer alıyor. Uzak Doğu'da ve Afrika'da ise bildiğimiz kadarı ile AEP'nin görüşlerini savunan Parti yok.

Hem "Üç Dünya Teorisi"ne karşı çıkan ve hem de AEP'nin belirli görüşlerini paylaşmayan ve AEP'ni "Üç Dünya Teorisi"ne karşı tutarlı bir mücadele yürütmeme yönünde eleştirilenler ise Partimizin dışında MLPÖ (Avusturya Marksist-Leninist Partisi), GDS (Akıma Karşı), WBK (West Berlinli Komünist) adlı parti ve gruplardır. Bunların kendi ülkelerinde sınıf mücadelesi içinde gücü çok sınırlıdır. Bunun dışında Kanada'da "The Struggle", Amerika'da RCP/USA (ABD Devrimci Komünist Partisi) adlı partiler tartışmaya açıktır. Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist içinde de tartışmayı mümkün kılan bir ortam doğmaktadır. İran'da KB (Komünistler Birliği) adlı grup ve Tufan'ın partiye karşı çıkanlardan bir kesimi tartışmaya açıktır.

Yoldaşlar,

Subjektif durumun da genel görünümü böyledir ve bütün bunlardan çıkan sonuç şunlardır:

İdeolojik alanda Marksizm-Leninizm değil, modern revizyonizm hakimdir.

- Uluslararası alanda Marksizm-Leninizm'i hakim kılmak için zorlu bir mücadele gerekmektedir. Bu mücadelede Partimizin de önemli görevler düşmektedir. Uluslararası Komünist Hareketin birliği ancak M-L temelinde bir mücadele ile güçlenebilir. Bu bakımdan biz gördüğümüz hatalara karşı amansız davranmalıyız. Bugün biz AEP'nin hatalarına karşı tavır takınmanın önemli bir görev olduğu görüşündeyiz. Çünkü AEP, Arnavutluk devrimine önderlik etmiş olan partidir. Bu parti bizzat Komintern'in girişimi ve desteği ile, Komintern çizgisi temelinde kurulmuş bir Marksist-Leninist partidir. Daha sonraki gelişmesi içinde, Kruşçef revizyonizmine karşı mücadele içinde yer almıştır. AEP, Stalin meselesinde ve Yugoslavya'nın değerlendirilmesi meselesinde sallantılı olmayan bir tavır takınmıştır. AEP daha sonra "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadele bayrağını da açan partidir.

Ancak AEP'nin katılmadığımız birçok görüşü ve önemli hataları vardır.

Önce AEP'nin geçmişinde bir özeleştiri geleneği yoktur. Hakim olan düşünce, "parti hiç yanılmaz", "hep haklıdır" şeklinde bir düşüncedir.

AEP 20.SBKP Kongresine karşı başlangıçta açık bir tavır takınmamıştır. Siyasi Büro üyeleri bu Kongreyi olumsuz değerlendirmelerine rağmen, birliğin korunması adına susmuşlardır.

AEP, Partiler arası ilişkileri konusunda, bir parti kesinlikle karşı devrimci saflara geçmeden açık eleştiri yapılmasını pratikte reddetmektedir.

AEP son dönemde, Mao'ya karşı bir saldırı kampanyası başlatmıştır. En küçük bir özeleştiri dahi yapmadan, daha önce büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendirdiği Mao Zedung'un "Çin'in Kruşçef'i olduğu" şeklinde görüşler savunmaktadır.

AEP "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadelede tutarsız davranmakta, "Üç Dünya Teorisi'nin temel tezlerinden olan "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezini aynen savunmaya devam etmektedir. Son dönemlerde ise bunlar içinde ABD emperyalizminin öne çıkarmaya başlamıştır.

AEP Mao Zedung'un halk savaşı teorisinin, anti-Marksist olduğunu iddia etmekte, bu teorisinin devrimde işçi sınıfının öncülüğünü reddetmek anlamına geldiğini iddia etmektedir.

AEP Arnavutluk devrimindeki bazı özel durumları genelleştirmekte, ilkeleştirmektedir. AEP faşist devletlerle onu dünya gözünde tecrit edebilmek taktik amacı için ilişki kurduğu devletlerin mesela Türkiye Cumhuriyetinin faşist olmadığı anlayışı yayılmaktadır.

Yoldaşlar,

Bildiğiniz gibi son dönemde Çin devrimi ve Mao Zedung'da tartışmaya açılmıştır. AEP ve diğer bazı partiler bu konuda açık tavır takınmışlardır. Çin devriminin önderi Mao Zedung, partimizin görüşüne göre büyük bir Marksist-Leninist'tir. Mao Zedung'un "Çin'in Kruşçef'i" olduğu şeklindeki tezler tümüyle yanlıştır. Bugün Marksizm-Leninizm bu konudaki görüşlerini AMLP (Avusturya Marksist-Leninist Partisi) ile yaptığı ortak açıklama ile dünya Marksist-Leninist'lerine de duyurmuştur. (Bakınız, Ortak Açıklama-Mao Zedung yoldaşın çok yönlü ve açık değerlendirilmesi için)

Mao Zedung'a yaklaşım konusunda bir başka sorun da; Mao Zedung'a ve onun Marksist-Leninist eserlerine yönele kanıtsız ve seviyesiz saldırılardır. Bu seviyesiz saldırılar karşısında Mao Zedung'un eserlerine tutucu bir şekilde sahip çıkma, araştırma yapmama eğilimleri de ortaya çıkabilir. Biz bu yanlışa da düşmemeli; soruna bilimsel bir soğukkanlılıkla yaklaşmalıyız.

- Kruşçef revizyonizminin ve Kruşçef revizyonizmine karşı verilen mücadelenin temel belgelerinin gözden geçirilmesi:

Yoldaşlar,

Bugünkü duruma nereden geldiğinin temelleriyle kavranabilmesi Kruşçef revizyonizminin ve ona karşı verilen mücadelenin temel belgelerini değerlendirmeden imkansızdır. Bu yüzden öncelikle Kruşçef revizyonizminin temel tezlerinin ortaya konduğu 20. ve 22. Parti Kongresi Raporları; Kruşçef revizyonistleri ile ortaklaşa çıkarılan 1957 ve 1960 deklarasyonları ve büyük polemik yazıları olarak adlandırılan ÇKP'nin 1963 ve 1964 de yaptığı mektup/yorum'un değerlendirilmesi büyük önem taşımaktadır.

- Lenin ve Stalin'in III. Enternasyonalin kurulması sırasında ve III. Enternasyonal içinde oportünizme karşı verdikleri mücadelenin değerlendirilmesi:

Bugün, uluslararası alanda modern revizyonizmin hakim olduğu bir ortam söz konusudur. Durum I. Dünya savaşı sırasında II. Enternasyonal partilerinin sosyal şovenizm batağına battığı döneme benzemektedir. O dönemde, Marksist-Leninist ustaların oportünizme karşı yürüttüğü mücadelenin dersleri bugün de aktüeldir. Bu mücadele, Kruşçef revizyonizmine karşı verilen mücadele ile de karşılaştırılmalı, aradaki uyum ve uyumsuzluklar tespit edilmelidir.

Yoldaşlar,

Dünyada, genel olarak, devrimin subjektif güçlerinin objektif koşulların ne denli gerisinde olduğu ortamdır. Bu durum, uluslararası proletaryanın komünizm mücadelesinin geleceği açısından, bugün komünistlerin olağanüstü çaba, azim ve fedakarlıklarının gerektirmektedir. Eğer bizler Marksizm-Leninizmin bilimsel öğretisiyle silahlanmazsak, sınıf mücadelesini başarıyla yürütemez, sınıf mücadelesinin omuzlarımıza yüklediği görevler karşısında eğilir; çökeriz. Bu yüzden hepimizin görevi, Marksizm-Leninizmi daha iyi öğrenmek, bu devrimci teoriyle donanmak, modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı amansız mücadeleyi omuzlamaktır. Ancak araştırmaya dayanmayan tavırlar komünizm davasına yarardan çok zarar getirir. Araştırma-inceleme yapmadan doğru kararlar alamaz-doğru bir çizgi izleyemez-ilerleyemez.

Marksist-Leninist klasikleri incelemek, günün sorunlarına onlardan öğrenerek yaklaşmak Marksizm-Leninizmin yaşayan ruhunu savunabilmek için; tükenmeyen bir enerji ile çalışmak, çalışmak!

İşte Merkez Komitemizin 6. Toplantısında tüm yoldaşlarımıza ve samimi her devrimciye yapılan çağrı budur.

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Devrimci Teori Olmadan, Devrimci Pratik Olmaz!

Mayıs 1979

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST

MERKEZ KOMİTESİ

DKP

Merkez Komitesi
Devrimci Komünist Partisi-ABD
10 Ocak 1979

Yoldaşlar,

Muhtemelen sizin de bildiğiniz gibi, azıllı-revizyonist, işçi sınıfı davasının hain dönüğü Teng Hsiao-Ping Çin ve ABD arasındaki diplomatik ilişkilerin kurulması ile ilgili olarak ABD'ni ziyareti planlamaktadır. Bu karşı-devrimciyi, 29 Ocak'da Washington D.C.'ye ayak bastığında, layık olduğu cinsten bir törenle karşılamak için Devrimci Komünist Partisi-ABD (RCP-USA) bir örgütlenme komitesi oluşturmuş bulunuyor. Teng ABD Batı yakasına gittiğinde de ve muhtemelen diğer bazı şehirlerde ayrıca protesto gösterileri düzenlenecektir. Gösterileri örgütlemekle sorumlu olanlar en azından 500 ve muhtemelen daha fazla kişinin hem Washington D.C. hem de Batı Yakasındaki eylemlere katılmasını beklemektedirler.

Mao Zedung önderliğindeki Çin devriminden bugüne dek örnek almış esinlenmiş, devrimcilerin revizyonizmin batağına sürüklenmeyeceklerini ve Çin'de sosyalizm ve devrimin meyvaları yıkılıp kapitalizm restore edilirken elleri kolları bağlı oturmayacaklarını göstermek bakımından militan ve güçlü bir protesto yürüşünün önemli olduğu kanısındayız.

Ayrıca, protesto gösterileri Çin liderlerinin ABD emperyalizmi ile uzlaşmasını mahkum edip lanetleyecek ve Çin ve ABD arasındaki bağların Çin'in ABD savaş bloğuna iltihakının bir parçası olarak peşkiştirilmesini kınayacaktır. Bu konuları kapsayan ve protesto eyleminin muhtevasını vurgulayan yan noktalar şunlardır:

1. Kahrolsun Teng Hsiao-Ping ve çetesinin karşı-devrim ihaneti. Mao Zedung'un devrimci bayrağına sıkıca sahip çık!

2. Kahrolsun NATO ve onun en son üyesi Çin!

3. Kahrolsun ABD ve Sovyet savaş hazırlıkları!

Diğer ülkelerdeki Marksist-Leninist partileri ve örgütleri bu önemli protesto eylemi ile dayanışmaya ve desteklerini ifade etmeleri için çağırıyoruz. Bu protesto eylemini selamlayan mektup ve telgraflar ve bugünkü Çin liderlerinin Çin ve tüm dünyadaki devrime ihaneti üzerine takınılacak tavrı büyük önem ve kıymet taşıyacak ve eylemlerimizde okunacaktır.

Eylemleri derhal takiben, eylemlerle ilgili fotoğraf ve haberler, yayınlarınızda kullanılma ihtimali gözönüne alınarak, size postalanacaktır.

Mesajlar "Teng Hsiao-Ping'e layık olduğu 'Hoş geldin'i Verme Komitesi"ne hitab etmeli ve the RCP-USA/Bok 3496/Chicago, 11 60654 adresine postalanmalı veya RCP-USA, Chicago telgraf adresine çekilmelidir.

Yoldaşça

Merkez Komitesi
Devrimci Komünist Partisi-ABD

TKP/ML
Enternasyonal İlişkiler Bölümü
28.01.1979

RCP-USA
Merkez Komitesi'ne

Değerli yoldaşlar,

Karşı-devrimci Çin yöneticisi Teng Hsiao-Ping'in, Amerikan emperyalistleri ile ÇHC arasındaki halk düşmanı işbirliğini geliştirmek amacı ile düzenlediği "ABD'yi ziyaret" gezisine karşı planladığımız eylemleri esas olarak doğru buluyoruz. Görüşümüze göre, Bugün karşı-devrimci, modern revizyonist Çin yöneticilerinin yüzünü her fırsatta teşhir etmek; tüm devrimcilerin vazgeçilmez bir görevidir. Bugün karşı-

devrimci Çin yöneticileri, her girişimleri ile, karşı devrimin saflarında yer aldıklarını açıkça göstermektedirler. ABD ile ÇHC'nin son dönemde geliştirdiği diplomatik, iktisadi, askeri ilişkiler de bunu bir kez daha ispatlamaktadır. Amerikan emperyalistleri ve tüm Batılı emperyalistler bugün "büyük Çin Pazarı"nın kapılarının kendileri için ardına kadar açılmasının sevinci içindedir. Çin'in modern revizyonist, karşı-devrimci yöneticilerinin izlediği Batılı emperyalistlerle uzlaşma siyaseti; Rus sosyal emperyalistlerine ve onun güdümündeki diğer güçlere de fırsat vermektedir. Bunlar Çin'in karşı-devrimci yöneticilerinin Batılı emperyalistlerle uzlaşma, onlarla aynı saflarda yer alma siyasetini bahane ederek; halk düşmanı, yayılmacı, saldırgan yüzlerini gizlemeye çalışmaktadırlar.

Biz Türkiye'li Marksist-Leninistler böyle bir ortamda Teng Hsiao-Ping'in "ABD'yi ziyaret"ne karşı düzenlediğiniz protesto ve teşhir eylemleri ile tam bir dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz.

Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-Emperyalizm ve Her Türlü Gericilik!

Kahrolsun Batılı Emperyalistlerle, Çin'li Modern Revizyonistler Arasındaki Halk Düşmanı İşbirliği!

Kahrolsun Modern Revizyonistler ve Her Türden Gericilik!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZ KOMİTESİ

Enternasyonal İlişkiler Bölümü

TKP/ML

Enternasyonal İlişkiler Bölümü 28.01.1979

RCP-USA Merkez Komitesi'ne

Değerli yoldaşlar,

10 Ocak 1979 Tarihli mektubunuzu aldık. Teng Hsiao-Ping'in ABD zeyareti ile ilgili olarak protesto eylemleri düzenlemenizi sevinçle karşılıyoruz. Ancak mektubunuzdaki bazı anlayışlarla hemfikir değiliz. Eylemlerinizi yönelimi açısından doğru bulup destelemek kadar, hemfikir olmadığımız konuları da size bildirmeyi devrimci bir görev sayıyoruz.

Yoldaşlar,

Mektubunuzda protesto eylemlerinizin muhtevasını vurgulayan noktalar olarak şu üç noktayı tespit ediyorsunuz:

1. Kahrolsun Teng Hsiao-Ping ve çetesinin karşı-devrim ihaneti. Mao Zedung'un devrimci bayrağına sıkıca sahip çık!
2. Kahrolsun NATO ve onun en son üyesi Çin!
3. Kahrolsun ABD ve Sovyet savaş hazırlıkları!

Bizim bu noktalara itirazlarımız şunlardır:

1. Görebildiğimiz kadarı ile, karşı-devrimcilerin ÇKP ve ÇHC'nde iktidarı ele geçirmeleri, birdenbire bir darbe sonucu ortaya çıkan bir olay değildir. Karşı-devrimci modern revizyonistler, ÇKP içinde uzun süreli bir mücadele içinde adım adım iktidara ilerlemişlerdir. Mao Zedung'un ölümünden sonra 4 Polit Büro üyesinin partiden temizlenmesi ile sonuçlanan darbe hareketi bu sürecin tamamlandığını; revizyonistlerin parti ve devlet içinde iktidarı tüm olarak, paylaşmaksızın ele geçirdiği noktayı belirlemektedir. Revizyonistlerin parti içinde iktidarı tümü ile ele geçirmelerinde, ÇKP içindeki Marksist-Leninistlerin hatalarının da payı vardır. Tespit ettiğiniz birinci şiar da bu anlayış yoktur. Birinci şiar da dile getirilen anlayış herşeyin Mao Zedung yoldaşın ölümünden sonra başladığı şeklindeki anlayıştır. Biz bu anlayışı yanlış buluyoruz.

2. Bugün ÇHC'ini hain yöneticileri geliştirdikleri karşı devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne uygun olarak, "en tehlikeli ve en saldırgan emperyalist güç" olarak adlandırdıkları Rus sosyal-emperyalizmine karşı "herkesle birleşme" siyaseti izlemektedir. Onlar Batılı emperyalistleri halklara şirin göstermekte; Batılı emperyalistlerle işbirliğini her yönde geliştirmektedirler. Bu işbirliğinin en önemli noktalarından biri kuşkusuz askeri alandaki Rus sosyal-emperyalizmini tecrit etmeye yönelik işbirliğidir. ÇHC'nin karşı-devrimci yöneticileri bu alanda son dönemde özellikle Amerikan emperyalizmi, Batı Alman emperyalizmi ve Japon emperyalizmi ile geliştirdikleri ilişkilerle önemli ilerlemeler kaydetmiştir. ÇHC'nin son dönemde Batılı emperyalistlerle geliştirdikleri ilişkiler kuşkusuz NATO'yu VARŞOVA paktına karşı güçlendirmektedir. Ama biz bu olgunun "Çin NATO'nun en son üyesidir" şeklinde ifade edilmesini doğru bulmuyoruz. Böyle bir ifade ÇHC ile NATO arasındaki ilişkileri tek taraflı olarak göstermekte; ÇHC'nin de NATO ile geliştirdiği ilişkilerle yayılmacı emelleri için yarar umduğu dile getirilmemektedir. Böyle bir ifade yerine "Kahrolsun ÇHC-NATO işbirliği" veya buna benzer bir ifadenin kullanılmasını doğru buluyoruz.

3. Bugün görüşümüze göre, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yaygın bir yanlış anlayış vardır. Bu yanlış yalnızca Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi hegemonya için dalaştığı ve yalnızca bunların savaşı kışkırttığı, savaşa hazırlandığı şeklindeki tezlerdir. Bu tez en açık ifadesini "Üç Dünya Teorisi"nin temel taşlarından biri olan ve onun devamı olarak varlığını sürdüren "iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır" tezinde bulmaktadır.

Görüşümüze göre bugün yalnızca Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi değil, bunlarla birlikte diğer emperyalist büyük güçlerde (Batı Alman emeryalizmi, İngiliz emperyalizmi, Fransız emperyalizmi ve Japon emperyalizmi) dünya hegemonyası için dalaşmaktadır. Bugün emperyalist güçler NATO ve VARŞOVA paktı içinde iki askeri koalisyon oluşturmuşlardır. Ve tüm emperyalist büyük güçler savaşı kışkırtmakta, savaşa hazırlanmaktadır. ÇHC de son dönemde NATO'yu açıkça destekleyen tavrı ile savaş kışkırtıcıları arasına karışmıştır. Sizin üçüncü noktada dile getirdiğiniz "Kahrolsun ABD ve Sovyet Savaş Hazırlıkları" yukarıda açıklamaya çalıştığımız durumu tam olarak ifade etmemekte; sanki yalnızca bu iki en büyük haydutun savaş hazırlıkları içinde olduğu anlayışını yaymaktadır. Bunun yerine "Kahrolsun emperyalist büyük güçlerin savaş hazırlıkları", "Kahrolsun tüm savaş kışkırtıcıları" vb. ifadeler kullanılsa idi daha doğru olurdu.

Yoldaşlar,

Bu konularda var olan eleştirilerimiz, yönelimini doğru bulduğumuz eylemleri desteklememize engel değildir. Görüşümüze göre, Marksist-Leninist bir dayanışma karşılıklı yoldaşça eleştiriyi dışalamaz, tam tersine gerekli kılar. Sizin de aynı anlayışta olduğunuzu, eleştirilerimiz üzerine düşüneceğinizi umuyoruz.

Yoldaşça selamlar

TKP/ML Merkez Komitesi
Enternasyonal İlişkiler Bölümü

DKP
Merkez Komitesi
Devrimci Komünist Partisi-ABD 03 Mart 1979
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komitesi
Enternasyonal İlişkiler Bölümü

Değerli yoldaşlar,

Teng Hsiao Ping'e karşı düzenlediğiniz eylemlerle ilgili görüşlerinizi ve eleştirilerinizi ifade eden 28 Ocak tarihli mektubunuzu almış bulunuyoruz. Bu kez, mektubunuzda hitabettiğiniz her meseleye cevap vermeye çalışmaktansa, Partimizin bir temsilcisi ile sizler arasında bir toplantı düzenlenmesini teklif ediyoruz. Toplantıyı şu sırada teklif etmekteyiz, çünkü Partimizden Merkez Komitesi'nin görüşlerini temsil etmekle yükümlü bir yoldaş yakın gelecekte ..... dan geçiyor olacaktır, böyle bir toplantı için bunun fırsat temin etmesini umut ediyoruz.

Yoldaşın çok yüklü bir program içinde olması, herhangi bir toplantının sizlerle 4 veya 5 Nisan günlerinde oluşturulmasını gerektirmektedir. Ayrıca, böyle bir toplantının gerçekleştirilmesi sizlerin tercüman etmenize bağlı olacaktır.

Mektubunuzda hitabettiğiniz meselelerin etraflıca tartışılması en iyi şekilde bir toplantıda ele alınabilir olmasına rağmen, burda “Kahrolsun Teng Hsiao Ping ve Çetesinin Karşı-devrimci ihaneti!, Mao Zedung’un devrimci bayrağına sahip çık” şiarı ile ilgili eleştirilerini hakkında görüşlerinizi belirtmek istiyoruz.

Mektubunuzda yukarıdaki şiarin “ÇKP içinde Marksist-Leninistlerin hatalarını” ve “karşı-devrimcilerin iktidarı ele geçirmelerinin birdenbire bir darbe sonucu ortaya çıkan bir olay olmadığını” yansıtmadığı belirtilmektedir. Biz bu eleştiri ile hemfikir değiliz.

Partimizin görüşüne göre, “Dörtler”in tutuklanması ve Teng Hsiao Ping ve Hua Kau-Feng’in iktidara yükselmeleri ki, bu gerçekten bir darbe şeklinde vuku bulmuştur neticesi Çin toplum düzeninde nitel bir değişme oldu. Bu revizyonistlerin Mao’nun ölümünden önce iktidarın büyük bir kısmını ele geçirmedikleri anlamına gelmez-aksine, geçirmişlerdi. Gene de, o zaman ki, sınıf mücadelesinin şiddetlenmiş şeklini kabul etmekle birlikte 1976 Ekim öncesi Çin’ini Marksist-Leninistlerin önderliğinde sosyalist bir devlet olarak karakterize etmek doğrudur. Görüşümüze göre, 1976 Ekim olaylarını parti içinde nitel bir değişme-proletarya partisinden burjuva partisine dönüş- ve Çin için nitel olarak değişik bir yol olarak kabul etmemek yanlış ve tehlikelidir.

Marksist-Leninistlerin hatalarına gelince, -bunların neler olduğunu öğrenmeye katıyetle karşı değiliz ve bu hataların neler olduğu hakkındaki inançlarımızın bir kısmını yayınlarımızda belirtmeye çalıştık- bu hataların Çin’deki transformasyonun vuku bulmasına izin vermekte tayin edici olmadıklarına inanıyoruz. Teng Hsiao Ping’i kınayan ve Mao’ya sahip çıkan bu şiarı Marksist-Leninistlerin hatalarının da dahil edilmesinin kesinlikle gerekmediği görüşündeyiz.

Bu ve diğer meseleleri sizinle daha derinlemesine tartışma fırsatına sahip olmayı umut ediyoruz. Eğer böyle bir toplantının faydalı olacağı görüşünde iseniz, lütfen derhal bizi haberdar ediniz ve sizinle .... da ilişki kurmanın en uygun yolunu bildiriniz.

Ek olarak, bugün Enternasyonal Komünist hareketinde ayırmedici esas sorunların neler olduğu hakkındaki görüşlerimizi açıklayan kısa bir bildiriye de ilişik olarak gönderiyoruz. Bunlar üzerindeki fikirlerinizi öğrenmeyi gerçekte arzu ediyoruz.

Komünist salamlar

Frank Lee,

Yazışma Sekreteri

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist

Uluslararası İlişkiler Bölümü 28 Ocak 1979

Kamboçya Komünist Partisi

Merkez Komitesi’ne

Kamboçya Demokratik Cumhuriyeti Hükümetine

Değerli yoldaşlar,

Rus sosyal-emperyalistlerinin Hindüçinindeki uşaklığı iğrenç rolünü üslenen Vietnam askerleri Demokratik Kamboçya’nın devlet bütünlüğüne ve bağımsızlığına karşı giriştikleri yoğun saldırıyı Ocak ayı içinde en uç noktasına vardırdı. Vietnam Lejyonerleri Demokratik Kamboçya’nın topraklarının önemli bir bölümünü işgal etti. Bunlar kendilerine bağlı uşaklardan oluşan kukla bir hükümet kurdular. şimdi revizyonist, karşı-devrimci Vietnam yöneticileri tüm dünyanın gözleri önünde gelişen saldırı hareketlerinin üstünü örtmek için, Kamboçya’ya Vietnam askerlerinin girmediği yalanını utanmazca yayıyorlar. Kukla, karşı-devrimci gayri-meşru “Kamboçya Milli Kurtuluş Cephesi” hükümeti de, işgalde oynadığı iğrenç uşak rolünü gizlemek için aynı yalanı destekliyor. Ama gerçekler inatçıdır. Bugün tüm dünyada devrimciler, Komünistler, demokrasiden ve barıştan yana olan tüm güçler, Vietnam’ın, Rus sosyal-emperyalistlerinin denetimi altında giriştiği saldırıyı lanetle anıyor. Demokratik Kamboçya devletinin toprak bütünlüğüne ve bağımsızlığına karşı girişilen saldırıya karşı nefretini belirtiyor. Bu arada bir takım sahte dostlar da, bir yanda Vietnam’ın Kamboçya’ya saldırısı kendi menfaatlerini de sarstığından, saldırıya karşı çıkarken; bir yandan da Demokratik Kamboçya Hükümetinin iktidarı ele geçirdikte sonra ki uygulamalarına ağız dolusu küfür ediyor. Batılı emperyalistler böyle davranıyor.

Bugünkü revizyonist, karşı-devrimci Çin yöneticileri de bugün Demokratik Kamboçya'nın direnişini destekler görünüyor. Bu destek de sahte bir destektir. Onların desteği, bugünkü durumdan ÇHC'nin yayılmacı emelleri için yararlanmaktadır.

Değerli yoldaşlar,

Yiğit Kamboçya halkı, bağımsızlığını halk savaşı yolu ile, çok güçlü görünen düşmanlara karşı uzun bir mücadele sonucu kazanmıştır. Ortak düşmana karşı verilen mücadele içinde, Vietnam ve Kamboçya halkarı arasında militan bir anti-emperyalist dostluk doğmuş ve gelişmiştir. Karşı-devrimci Vietnam yöneticileri Demokratik Kamboçya'ya karşı giriştikleri igrenç saldırı ile bu dostluğun da temelini dinamitlemeye çalışmaktadır. Ama onlar bu amaçlarına ulaşamayacaktır. Demokratik Kamboçya'nın yiğit halkı, nasıl Fransız sömürgecilerini ve Amerikan emperyalistlerini yurdundan kovdu ise, aynı şekilde Vietnam işgalcilerini de Halk Savaşı yolu ile yenecek; uşak hükümeti yerle bir edecek; tüm hainleri cezalandıracaktır. Vietnam halkı da,er-geç sosyal faşist Vietnam rejimini yerle bir edecektir

Buna inancımız tamdır.

Kahrolsun Vietnam işgalcileri!

Yaşasın Demokratik Kamboçya Cumhuriyeti!

Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-Emperyalizm ve her türden gericilik!

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ
ENTERNASYONAL İLİŞKİLER BÖLÜMÜ
Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komitesi
Uluslararası İlişkiler Bölümüne
5 Ekim 1978

Değerli Arkadaşlar,

TKP/ML'nin Gençlik Örgütü olan TMLGB (Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği) nin bir delegasyonu, bu yılın Ağustos ayı içinde Ferrel/Portekiz'de yapılan gençlik festivaline katıldı. Delegasyonumuz festivalin ilk günü, fastival düzenleme komitesi sorumlularına baş vurarak, bir masa kurup partimizin yayınlarını tanıtmaya; yapılan tartışmalara ve toplantılara katılma isteğini belirtti. Komite, delegasyonumuzu, üç gün "karar alınmadı" gerekçesi ile oyaladı. Festivalin 4. günü, komite adına, partinizin gençlik kampındaki sorumlularından biri, delegasyonumuza, alınan kararı bildirdi. Karara göre, delegasyonumuzun istekleri reddediliyor: serbest ajitasyon/propaganda yapması yasaklanıyordu. Karara gerekçe olarak, bizim "ajan-provokatörlerle beraber çalıştığımız" söyleniyordu. Delegasyonumuz yöneticisinin somut sorusu üzereine, partinizin kamptaki sorumlusu, partimizi "ajan-provokatör" bir teşkilat olarak değerlendirdiklerini açıkladı.

Delegasyonumuz bunun üzerine, kampa katılan teşkilatlarla tek tek görüşerek "ajan-provokatör" suçlamasının yalnızca bir gençlik teşkilatının temsilcileri tarafında, partinizin gençlik teşkilatı temsilcileri tarafında getirildiği ortaya çıktı. (Parti Merkez Komitenizin böyle bir ciddi suçlamanın sorumluluğunu yüklenmesi gerektiğini düşünüyoruz.)

Bu ağır suçlamayı ağır bir iftira olarak değerlendiriyor ve red ediyoruz. İftiranın Marksist-Leninist değil burjuva bir metot olduğuna dikkat çekmek istiyoruz.

Bu mektupla, sizi bu konuda yazılı olarak tavır takınmaya çağırıyoruz.

Eğer "ajan-provokatör" suçlamasında ısrar ediyorsanız, bu suçlamanın verakelerini açıklamanızı, delilleri ortaya koymanızı talep ediyoruz. Çünkü böyle bir durumda bu Marksist-Leninist hareketi karşısında sorumluluğunuzun gereğidir.

Eğer "ajan-provokatör" suçlamasını geri alıyorsanız, açık özeleştirme yapmanızı bekliyoruz.

Bu mektuba 1.12.1978 tarihine kadar herhangi bir cevap alamazsak, bu olay üzerinde konuşmak istemediğiniz sonucuna varacağız.

O zaman doğru bulduğumuz adımları atacağız.

Devrimci selamlar

TKP/ML Merkez Komitesi
Uluslararası İlişkiler Sorumlusu

**Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komitesi
Uluslararası İlişkiler Bölümüne   Dortmund 17.11.1978**

**TKP/ML Merkez Komitesi
Uluslararası İlişkiler Sorumlusu'na iletmek üzere**

İlgili : 05.10.1978 tarihli yazınız.

Değerli arkadaşlar,

Bu yıl Ağustos ayında Portekiz/Ferrel'de yapılan gençlik kampında Partimizin temsilcisinin, Partinizin delegasyon başkanına, örgütünüzü "ajan-provokatör" örgütü olarak değerlendirdiğimizi, söylediğini iddia ettiğiniz; 05.10.1978 tarihli mektubunuzu aldık. Bu iddianızı red ediyoruz.

Yoldaşımız temsilcinize yalnızca komitenin kararını iletmiştir. Bu karar ile yayınlarınızı dağıtmanız ve toplantılara resmen katılmanız (toplantılara birey olarak katılmanız ve tartışmanız yasaklanmamıştır) yasaklanmıştır.

Bu kararın alınmasının sebebi, sizin parti düşmanı Batı Alman Grubu "Akıma Karşı"nin -ki bu grup partimiz tarafından provokatörler grubu olarak değerlendirilmektedir- yayınlarını dağıtmanız ve bu grupla birlikte çalışmanızdır. Bu durum karşısında, komite sözü geçen kararı almayı doğru bulmuştur.

Hal böyle olduğu için, mektubunuzdaki diğer noktalar konusunda tavır takınmak gereksiz olmaktadır.

Devrimci Selamlar

**Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komitesi
Dış İlişkiler Bölümü**

**TKP/ML MK
Uluslararası İlişkiler Bölümü
Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komitesi
Dış İlişkiler Bölümü
17.11.1978 tarihli mektubunuza cevaptır**

Değerli arkadaşlar,

05.10.1978 tarihinde size bir mektup yazmış ve sizi

- bizi ajan provokatör olarak değerlendirmeniz halinde, bu değerlendirmenizi gerekçelendirmeye;
- aksi halde bu konuda özeleştirme yapmaya çağırıştık.

17.11.1978 tarihinde sözü geçen mektubunuza cevaben yazdığınız ve yazıda temsilcinizin, partimiz gençlik teşkilatı temsilcisine, partimiz hakkında "ajan-provokatör" tespiti yaptığını red ediyorsunuz. Devamla "Yoldaşımız temsilcinize yalnızca komitenin kararını iletmiştir. Bu karar ile yazılarınızı dağıtmanız ve toplantılara resmen katılmanız (toplantılara kişi olarak katılmanız ve tartışmanız yasaklanmamıştır) yasaklanmıştır. Bu kararın alınmasının sebebi sizin parti düşmanı Batı Alman Grubu "Akıma Karşı"nin -ki bu grup partimiz tarafından provokatörler grubu olarak değerlendirilmektedir- yayınlarını dağıtmanız ve bu grupla birlikte çalışmanızdır"

Değerli arkadaşlar,

Siz Marksiz-Leninist olduğunuzu iddia eden bir partisiniz. Onun için sizin tavırlarınızı ML'in ilkelerine vurmak, ML'in kantarında tartmak zorundayız. Marksist-Leninistlerin en önemli özelliği yaptıkları hataları gördüklerine bunu hatanın özeleştirisini yaparak düzeltmelidir. Sizin mektubunuzda takındığınız tavır, ML bir tavır değildir. Bizim için temsilcinizin bize "ajan-provokatör" suçlaması yönelttiği tartışmaya açık olmayan, berrak bir gerçektir. Temsilcimiz bu konuyu üzerine basarak temsilcinize sormuştur. Siz şimdi parti olarak, hakkımızda bir temsilcinizin ağzından yapılan böyle bir suçlamanın sorumluluğunun altından

kalkamadığınız için; meseleyi böyle bir şey söylemedik şeklinde geçiştirmeye çabalyorsunuz. Böylece tartışmayı “kim doğru söylüyor” sorusuna cevap aranan bir alana çekmek istiyorsunuz. Biz, tartışmayı bu alana kaydırmaktan yana değiliz. Gördüğümüz odur ki, partiniz temsilcilerinin söylediklerinin sorumluluğunu taşıyamayacak durumdadır. Bizce doğru tavır; bu konuda hatanızı (temsilcinizin parti adına yaptığı hatayı) kabul etmek ve bunun özeleştirisini yapmak olmalı idi. Siz bu yolu değil; bizi üstü kapalı olarak yalancılıkla itham etme yolunu tuttunuz.

Biz kısaca Ferrel’de alınan karar, bu kararın özü ve şekli itibarı ile yanlışlığı; ve bu kararın kaynağı üzerinde görüşlerimizi belirtmek istiyoruz:

Ferrel Kampı: Anti-emperyalist, anti-faşist gençlerin bir araya geldiği bir kamp idi. Amaç çeşitli ülkeler gençliğini birbirine yakınlaştırmak idi. Kamp tüm anti-faşist ve anti-emperyalist gençlere açık; legal olarak propagandası yapılan herkesin katılmaya davet edildiği bir kamp idi. Böyle bir kampta partimiz gençlik teşkilatı temsilcilerine, partimizin görüşlerinin yer aldığı belgelerin dağıtılması yasaklandı. Bu yasaklama kararının alınmasında partiniz temsilcileri başı çektiler. Nitekim kararın gerekçesinde bu açıkça kendini göstermektedir.

Böyle bir kampta karşı-devrimciler dışında herkese ajitasyon/propaganda serbestliği tanınmalıdır, tanınır. Nitekim Ferrel’de bizim dışımızda herkese yayınlarını dağıtma hakkı tanınmıştır. Kampta yalnızca kendine ML diyenler değil; mesela kendiliğindenciler; ekologistler de yayınlarını dağıtmışlardır. Ve bu doğrudur. Yanlış olan, onların dağıtma hakkının tanınması değil; bizim bu hakkımızın kısıtlanmasıdır.

Şimdi kaçınılmaz olarak akla şu soru gelir: AKP/ML neden yalnızca ve özellikle bizim yayınlarımızın dağıtılmasına karşı çıktı ve yasaklama kararının aldırılmasında başı çekti? Bu soruya cevap verebilmek için ikinci bir soru daha sormak gerekir: Neydi yasaklama kararı ile amaçlanan? Yasaklama kararı ile amaçlanan, bizim görüşlerimizin yayılmasının engellenmesi idi. AKP/ML bizim görüşlerimizin yayılmasını elinden gelen tüm imkanları kullanarak engellemeye çalışıyor. Çünkü o bu görüşlerin yayılmasından korkuyor. Çünkü biz, AKP/ML’in görüşleri dışında doğru ML görüşler savunuyoruz. AKP/ML’in çeşitli konulardaki oportunist görüşlerini paylaşmıyor, bu görüşleri mahkûm ediyoruz. «şte bizim yayınlarımızın engellenmesi kararının gerçek gerekçesi budur. AKP/ML temsilcisi bu gerekçeyi açıkça savunmayacağı için; bizim “ajan-provokatörlerle beraber çalıştığımız” ve “ajan provokatör” olduğumuz şeklindeki iftiralarını sahnelemek zorunda kalmıştır. Ve AKP/ML’in “kardeş” partisi durumunda olan partilerin gençlik teşkilatı temsilcilerini bu sahte gerekçe ile baskı altında almayı başarmıştır. Bizce bu karara itiraz etmeyen her parti gençlik teşkilatı kararın sorumluluğunu taşımaktadır. Ama kararın esas sorumlusu, Rote Garde (kıvı muhafızlar) AKP/ML temsilcileridir.

Bize yazdığınız mektupta, bize “ajan-provokatör” dendiğini red ediyor ve bizim beraber çalıştığımız GDS (Akıma Karşı) adlı grubu parti düşmanı ve provokatörlerden oluşan bir grup olarak değerlendiriyorsunuz. Sizin bu konudaki düşüncenizi yeni öğrenmiyoruz. GDS ortaya çıktıktan bu yana bu grubu, “ajan-provokatör”, “parti düşmanı” olarak değerlendirdiniz. Biz sizin bu değerlendirmelerinize katılmıyoruz.

Önce parti düşmanlığı suçlamasını ele alalım: Biz uzun süredir bu grupla beraber çalışıyoruz. Ve bu beraber çalışma içinde bu yoldaşların “parti düşmanı” olarak adlandırılacak bir tavrını görmedik. Tam tersine bugün bu yoldaşlar Batı Almanya’da gerçek bir ML partinin kurulması ve inşa edilmesi için sistemli ve ciddi bir çalışma içinde bulunmaktadır. Eğer parti düşmanından anladığımız AKP/ML’e düşmanlık ise: Bu konuda haklısınız. Gerçekten de GDS’ten yoldaşlar AKP/ML’ye düşmandır. Çünkü AKP/ML’yi, oportunist, sosyal-şöven bir parti olarak değerlendirmektedirler. Bu konularda eleştirileri yazılı olarak vardır. GDS’ten yoldaşlar: AKP/ML oportunisttir deyip durmamakta, neden oportunist dediklerini gerekçelendirmektedirler. AKP/ML GDS’in hiçbir eleştirisine bugüne dek cevap vermemiştir. Ve cevap verip, tersini ispat etmediği sürece de oportünizm tespiti doğruluğunu koruyacaktır. Kaldı ki, biz AKP/ML’in bizi doğrudan ilgilendiren bir dizi konuda oportünist tavırlarını bizzat kendi pratiğimizde gördük, yaşadık.

Mesela siz uzun süre, sizi uyarmamıza rağmen, Aydınlık karşı devrimcilerini kardeş parti olarak görüp, 1977 başına kadar bu gazeteyi teşkilatınız üzerinden dağıttınız.

Bunun sebebi, bizim sizin Ernst Aust’un Kiel konuşmasında sonra izlediğiniz açık sosyal şöven siyasete karşı çıkmamız; ilişkilerde eşitlikten ve bağımsızlıktan yana tavır takınmamız idi.

Siz Batı Almanya’da tüm yabancı işçilerin AKP/ML içinde örgütlenmesini savundunuz ve hala da savunuyorsunuz. Sizin proleter enternasyonalizmi adına uyguladığınız siyaset, kendini herkesten üstün gören

sosyal şöven bir siyasettir. Bu kendini en açık bir biçimde, bizim kimle ilişki kurup kurmayacağımız konusunu tayin etmek istemenizde görülmektedir.

GDS, AKP/ML'e düşman olduğunu ilan etmekte bunun sebebini de ortaya koymaktadır. Bundan "parti düşmanı" tespitini yapabilmek, böyle bir sonuç çıkarabilmek için, AKP/ML'in kendini Batı Almanya'daki tek ML parti olarak görmesi gerekir. Ama bir ML partiyim demekle ML parti olunmaz.

Bugün Almanya'da KPD, KBW vs de ML parti olduğunu iddia etmektedir. Herhalde siz de bunların ML parti olduğunu savunmuyorsunuz.

Provakatör grubu suçlamasına gelince: Biz yukarıda da belirttiğimiz gibi uzun süredir GDS'den yoldaşlarla beraber çalışıyoruz. Böyle bur suçlamanın saçmalığı bizim için ortadır. Görüşümüze göre herhangi bir grup hakkında "provakatör" suçlaması getiren grup ve kişiler bu suçlamalarını ispatlamalıdır. Aksi halde kendileri iftiracı sahtekerlar olarak damgalanırlar. AKP/ML bugüne dek birçok kişi ve gruba provakatör suçlaması getirmiştir. GDS'e başında itibaran bu suçlamayı getirmektedir. Ama bu suçlamayı ispatlayacak en küçük bir girişimde bulunmamıştır. Bu durumda AKP/ML'in GDS'e getirdiği "ajan-provakatör" suçlaması bu grubu tecrit etmek için atılmış bir iddia niteliğini taşımaktan öteye gitmemekte; AKP/ML "ajan-provakatör" diyerek GDS'e getirdiği eleştirilere cevap verme zahmetinde kurtulmaktadır. Bu metod ML değil oportünist bir methodur.

Biz sizin "provakatör" olarak adlandırdığımız bu grupla çalışıyoruz. Bu gruba getirdiğiniz "provakatör" suçlamasını bize de getirilmiş olarak kabul ediyoruz. Ve sizi bu iddianızı ispata; aksi halde özeleştiriyeye bir kez daha davet ediyoruz.

Sizi birkez daha dostça uyarıyoruz. İftira ile ML siyaset olmaz, bu metodları terkedin.

Devrimci Selamlar

TKP/ML MERKEZ KOMİTESİ
ULUSLARARASI İLİŞKİLER SORUMLUSU